

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜMMET BİR
KALPLER
İSE
FARKLI

MAHMUD ŞAKİR

Tercüme
ALİ ATALAY

BEKA YAYINLARI
Çatalçeşme Sok. Üretmen
Han No: 18
Cağaloğlu – İstanbul

0212 512 51 66

0212 512 45 43

0212 512 51 66

Darulkitap.com

Facebook/ücretsiz İslami e
kitap indir

ÖNSÖZ

Hamd alemlerin rabbinedir. Salât ve selam Nebilerin ve Peygamberlerin sonuncusu, muttakilerin imamı, Abdullah oğlu Muhammed'e ve kardeşleri olan

Peygamberlere, ailesine, arkadaşlarına ve kıyamete kadar onun yolunda yürüyenlere olsun.

Aynı inancı taşıyan ve aynı zamanda bu inanç ile bir birine bağlı olan, bu inancın metoduna inanıp güvenen, fikirlerini kabul eden; fertlerin, kabilelerin, aşiretlerin kavimlerin ve halkların oluşturduğu topluluğa ümmet denir. İşte bu inanç o topluluğu diğer milletlerden ayırır. Ve sonuçta bu topluluk sahip olduğu inanca nisbet edilir.

Müslümanlar, aralarındaki Arap, Türk, Fars, Kürt ve dünyadaki diğer kavimler ve halklarda dahil olmak üzere tek bir ümmettir.

-Rabbimiz; ikimizi de Sana teslim olmuş kimseler kıl! Soyumuzdan da yalnız sana ibadet eden (Müslüman bir ümmet (yarat))^{1[1]}

-Böylece sizi vasat bir ümmet kıldık.

^{1[1]}

Bakara: 128

Bütün insanlara karşı şahitler olasınız; bu peygamberde size karşı şahid olsun diye.^{2[2]}

Arap ümmeti, Türk ümmeti, Fars ümmeti vs... gibi ifadeleri kullanmamız da doğru olmaz. Zira bu sayılanlar kavimlerdir, ümmet değildirler. Böyle yanlış çağrılarda bulunan kişilerde, bütün semavi dinlerin kabul etmiş olduğu inanç bağına görmeyen, kavmiyet çağrıcılarıdır. Çünkü bu gibi kişiler, böyle bir bağa inanmıyorlardır veya en azından bu konuda cahillerdir. Yahudi ve Hristiyanlar da böyledir. Yahudiler de grup ve kavim farklılıklarına rağmen bir ümmettir. Tabi Hristiyanlar da böyledir.

Bu inançları, onun gönderilmiş olduğu, onu yüklenen ve ona çağırان elçiye nisbet etmek doğru değildir.

Örneğin; Müslümanlara Muhammediler, Yahudilere Museviler, Hristiyanlara İseviler veya Mesîhiler denmez.

^{2[2]}

Bakara: 143

Böyle bir kullanım inanca da ters olmasına rağmen, Hristiyanlar için Mesihiler ifadesi maalesef kullanılsada, bu yanlıştır. Allah’u teâla onları Hristiyanlar ifadesinden başkası ile adlandırmamıştır. Hem Mesih (a.s) bu isimden ve kendisine nisbet edilenlerden masumdur, uzaktır.

-Andolsun ki; “Allah, Meryem oğlu Mesih’tir” diyenler, kâfir oldular.^{3[3]}

-“Allah gerçekten üçün üçüncüsüdür” diyenler de andolsun kâfir oldular. Halbuki bir tek ilahtan başka hiçbir ilah yoktur.^{4[4]}

Putçular, taraftarlarını ve müntesiplerini, Allah’ın ortağı gördükleri puta çağıran kimseye nisbet ederler. Buda’nın tâbilerine, Budacılar denir. Konfiçyus’un tâbilerine de Konfiçyuscular denir.

Bizlerse, semavi dinlerin; daha bu dinlerin tabileri olan Rahip ve Papazların,

^{3[3]} Maide:17.

^{4[4]} Maide:73.

kitabı elleri ile değiştirip, tahrif etmelerinden önce sahih olduğuna inandığımızdan dolayı bu dinleri putçuluğun konumuna indirmeyiz. Eğer böyle bir yanlışta varsa bu, kendilerini ilme nisbet eden veya kendilerine ilim sahibi lakabının yapıştırıldığı kimseler tarafındandır. Hristiyanları doğru inanca muhalif olarak Mesîhiler diye isimlendiriyorlar. Onlar Allah’u tealanın onlara koyduğu ismi değitirip, onları Mesih (a.s)’a nisbet ediyorlar. Allah’u teala Mesih’in onlardan olmadığını ilan etmiş, onlardan uzaklaştırıp, onun sadece Allah’a kul olduğunu ve Allah’ın elçiliğini ona vermesini zikretmiştir. Mesih (a.s) Allah’ın kulu ve elçisidir. Hristiyanların ona nisbet edilmesi doğru değildir. Çünkü o Allah’ın Rasuludur. Putçular gibi, tutupda bu inancı-Hristiyanlığı ona dayandırmak sahih olmaz.

-Meryem oğlu İsa Mesih, yalnız

Allah'ın peygamberidir.^{5[5]}

-Mesih Allah'a kul olmaktan asla çekinmez.^{6[6]}

-Halbuki Mesih: Ey İsrail oğulları, benimde Rabbim sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin” demişti.^{7[7]}

-Meryem oğlu Mesih bir rasûlden başka bir şey değildi. Ondan önce de rasûller gelip geçmiştir. Anası ise sıddıka bir kadındı.^{8[8]}

Hristiyanları ya cehaletten ya da inatlarından veyahut da dalkavukluktan dolayı Mesihiler diye adlandıranların bu yaptıkları katlanılacak bir iş değil. Çünkü bu davranış akideye terstir. Fakat bundan daha katlanılmazıda; ilim sıfatını taşıyanların veya kendilerine böyle bir sıfatın yapııştırıldığı kimselerin özellikle Hristiyanlara Mesîhiler ismini

^{5[5]} Nisa: 171.

^{6[6]} Nisa:172.

^{7[7]} Maide:72.

^{8[8]} Maide:75.

kullanmalarıdır. Açıkçası bu şahısların kitapları bu isimleri dolup taşmaktadır. İşte bu insanı daha çok üzmektedir.

Ümmetin temel unsurlarını bir arada tutan bağ inanç (akide)dir. Ondan başka hiçbir bağ yoktur.

Kavmiyetçi, kabileci veya belli şehir temeli üzerine bir araya gelmeler ancak ve ancak cahiliye taassublarıdır. Çünkü bu sistemlerin fikri bir ilkeleri veya yaşanabilir fiili bir programları yoktur.

Ümmet kendini oluşturup, bina eden inanca nisbet edilir. Kesinlikle bu inancın ilkelerini yüklenmiş olan şahıslara nisbet edilmez. Fakat Putçuluk o fikri ortaya atan kimselere nisbet edilir.

Allah'ım! Bizlere hakkı hak gösterip ona uymayı nasib et, batılı da batıl gösterip ondan sakınmayı nasib et.

Duamızın âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun" la bitiririz.

1.Rebiu el-Evvel 1423

Mahmut ŞAKİR

İSLAM ÜMMETİNİN BİRLİĞİ

Allah'ı tealanın hikmeti İslam davetini davetlerin en sonuncusu ve tüm insanlık için geçerli bir davet olmasını gerektirmiştir. Geçmiş davetlerin her birinin belli bir topluma ve fırkaya has olmasından dolayı fikirleri ve ilkeleri de o topluma ve fırkaya uygun olacak şekilde idi. İslam davetinin ise tüm beşeriyet için gelmesinden dolayı da tüm insanlığa uygun olması gerekiyordu. Olanda buydu. Ayrıca bu davetin kendinden önceki davetleri nesh etmesi de gerekiyordu. Böylece tüm insanlık bu daveti bir program olarak kabul

edecekti. Böylece geçmiş davet sahibi toplumların hayat programı ile sonradan gelmiş daveti sahiplenmiş toplumun hayat programı arasında da hiçbir tezat kalmadı. Böylece İslam daveti genel olarak bütün toplumlar için gelmiş oldu. Hatta kendilerine elçi gelmeyen ve geçmiş herhangi bir dinin daveti ulaşmayan toplumlara da gelmiş bir davet oldu.

Bu gelen İslam davetinin her insanın istediğine uygun olması mümkün değildi. Çünkü insanlar farklı tabiatlarda ayrı ayrı istek ve arzular üzere yaratılmışlardı. Daha önce de herhangi bir peygamber kavminin arzu etmediği bir davet getirdiğinde kibirleniyorlardı. İçlerinden bazıları peygamberlerini yalanlıyor bazıları da onları öldürüyorlardı.

-Demek size ne zaman bir peygamber nefislerinizin hevasına uymayan bir şey getirirse; büyüklenecek, kimini yalanlayacak, kimini de öldüreceksiniz

ha!?'^[1]

Rasulullah (s.a.v.) Kendi kavmine daveti ulaştırdı. Akabinde hemen refah içinde olanlar kibirlendiler ve kendilerine getirdiği dâveti inkar ettiler. Aynı şekilde heva sahipleri de kibirlendiler ve o daveti yalanladılar. Şeytan bu yaptıklarını onlara güzel gösterdi ve bu davetin karşısında yer aldılar ve davet yolunu engellediler. Rasulullah (s.a.v.) ve iman edenler onunla birlikte zulme sabrettiler ve sıkıntılara katlandılar. Rasulullah (s.a.v.) emanetini tebliği edip, risalet görevini yerine getirdi; ümmete nasihat edip, Allah yolunda en güzel bir şekilde cihad etti. Allah'ta ona zafer nasib etti. Böylece İslam Devleti hicret edilen topraklarda tesis edildi ve sancağı yükseltildi. Artık toprakları genişlemiş, evlatları güven içerisinde yaşamışlardı. Hiçbir mutluluğun yerini tutamayacağı eksiksiz bir saadet içerisinde idiler. Öyle ki İslamdan önceki cahiliyet ve adetlerinin

^{9[1]} Bakara:87.

olduğu dönem ile islamın ve ondaki kardeşlik, sevgi, hayır için çalışma, sözde ve amel de doğruluk, her alanda ihlaslı olma gibi en güzel manaların ve en yüce fiillerin olduğu dönem arasındaki farkı çok iyi anlamışlardı. Her kim İslam toplumun da yaşarsa, onun akidesine bağlanmadan ve İslam nesli ile çok kuvvetli bağlar kurmadan edemiyordu. Çünkü yapılan işlerdeki doğruluğu ve müslümanın konuştuğu ile yaptığı davranışın birbirine uygun olduğunu görüyordu.

Artık İslama olan davet başlamıştı. Cihadın sancağı, galibiyeti gerçekleştirmek arzusu ile yada Allah yolunda şehadete ulaşma, cennete ulaşma gayesi ile ölüme aldırış etmeden bu yola çıkılmışsa, bu sancak zafer kazanılma sembolü olmuştur. İşte o cennet, müslümanın asıl gayesidir. Kim ona ulaşırsa büyük bir başarıya ulaşmıştır. Kim, mücahid olarak yola çıkarsa, yenilgi nedir bilmez. Çünkü bu dünyadaki şeylerin bir gururlanma aracı

olduğunu görür. Geride bıraktığı ehline gözlerini dikip kalmaz, onları uzun uzadıya düşünmez. Cennet gözünün önünde canlanır ve ona doğru suratle koşar. Allah'ın fazlını ve keremini arzular. Önündeki düşmana da aldırış etmez. Çünkü onlar dünyayı arzulayan, ona doğru koşan, dünyaya karşı çok hırslı olup ona sarılan insanlardır. Kimin sembolü de bu ise, böyleleri korkaktırlar. Ölümünden korkarlar çünkü bütün gayeleri dünyadır. Böyle bir sığata sahip olanları ahreti arzulayan Allah yolunda şehadeti isteyen, bütün arzusu büyük kurtuluş olanların önünde duramazlar. Çünkü böylelerin tek gayesi Allah'la karşılaştıklarında, Allah'ın kendilerinden razı olmasıdır. Bundan dolayı, böylesi mü'min bir kitlenin karşısında, sayısı ne olursa olsun, kalabalığı ne kadar olursa olsun, silahının parıltısı ne kadar güzel olursa olsun duramamıştır. Hak-kın önünde batıl duramaz, küfür imana meydan okuyamaz.

Zira cihad; haktır, adalettir, iyiliği emretme kötülüğü nehyetmedir, Allah’a davettir. Allah’ta hakla beraberdir.

Böylece Allah mücahidlerledir. Allah kiminle olursa yeryüzünde hiçbir güç ne kadar inatçı olursa olsun onun önünde duramaz.

Allah Müslümanlara güç kuvvet verdi, onlarda namazı ikame edip, zekatı verdiler. İyiliği emredip kötülüğü nehy ettiler. Allah’ın dinin başarısı için çalıştılar, allah’ta onlara zafer nasib etti.

-O kimselere eğer biz yeryüzünde bir iktidar imkânı verirsek, onlar namazlarını dosdoğru kılarlar, zekatı verirler, ma’rufu emreder, münkerden alıkoyarlar. İşlerin âkibeti Allah’ındır. (Ona döner).^{10[2]}

İslam ümmetinin ordusu, Allah’ın arzında ona çağrı için, Allah’ın düşmanları ile savaşmak için yola çıkmıştır. O gün

^{10[2]} Hacc:41.

itibari ile etraflarında dünyanın en büyük devleti bulunmaktaydı. Doğu bölgesinde iran-fars imparatorluğu, kuzeylerinde de Roma İmparatorluğu. Bu devletlerin sahip olduğu; vatandaşlarının çokluğu gücü, sahip oldukları toprakların genişliği, kendilerinin hâkimiyetini kabul eden ülkelerin fazlalığı, askerlerinin kullandığı silahların teknik özellikleri, askerlerinin katılmasının zorunlu olduğu eğitim süresi, daha önceden katılmış oldukları savaşlar gördükleri savaş meydanları. İşte bunların hepsi Müslümanların sancağını yükselttikleri cihad fikrinin gücü önünde hiçbir şeye denk gelememiştir. İki grup savaş meydanında karşılaşır. Müslümanlar karşı taraftan isteklerini ilk önce söylerler. Çünkü Müslümanlar savaşçı özelliklerinden önce davetçidirler. Eğer savaş gerekli ise onlar zaten mücahiddirler, Allah yolunda şehadeti arzuluyorlardır.

**Müslümanlar düşmanlarına
şunları sunarlar.**

1-İslam: Eğer düşman islamı kabul ederse, Müslümanlar asıl isteklerine ulaşmışlardır. En büyük gayelerine ermişler, davetlerini gerçekleştirmişlerdir. Zira bunlar davetçidir, daha dün düşmanı olan bu gün daveti kabul etmiş; böylece kardeşleri olmuştur. Müslümanların sorumlulukları, onunda sorumluluğu olmuştur. Artık onların topraklarında İslam'ın topraklarından bir parçadır. İslamın sancağı yükselmiş Allah'a olan davet yayılmış, Müslümanların sayısı artmış, davetçiler çoğalmıştır.

2-Cizye (Vergi):Eğer düşman içlerinde yöneticilerinin etkisinden din adamlarının, şehvetine ve arzularına düşkün insanların ve zenginlerin maslahatlarına boyun eğdiğinden dolayı islamı kabul etmezlerse. Müslümanlar, düşmanları Ehli kitab veya ehli kitaptan sayılan Mecusilerden iseler, Müslümanların gücü altında güven ve rahatlık içinde, kendilerine ait hakları ve

sorumlulukları dairesinde yaşamaları karşılığında cizye vermelerini düşmanlarına teklif ederler. Eğer kabul ederlerse silahlar indirilir, her grup kendi sorumluluğunu yerine getirip haklarını alır. Rahat ve huzur içinde, adalet, bolluk, mutluluk ve güven içinde yaşarlar.

Çoğunlukla da böyle bir teklif kabul edilmiyordu. Yani cizye verme teklifi. Zira düşman komutanları ve önderleri kendi halklarının büyük çoğunluğunun islama gireceklerinden tam olarak eminlerdi. Çünkü bu halkların içindeki insanların babaları İslam öncesi dönemi biliyorlar; çocuklarda islamın gelişinden sonra ki dönemi bilecekler. İki nesilin özellikleri arasındaki fark çok büyük. Akabinde de halklar islama yöneldiklerinde yöneticilerin gücü kaybolacak, papazların etkisi ortadan kalkacak, Maslahatı olanların ve arzular peşinde koşanların isteklerinin gerçekleşmesi artık hayal olacak. İşte bunlardan dolayı yöneticilerin,

komutanların, Papazların, maslahat ve şehvet düşkünlerinin baskısı ile Müslümanların cizye verme teklifleri reddedilecekti.

3-Savaş: İslamı kabul etme ve cizye verme kabul edilmez ise savaştan başka yok kalmaz. Her grup ordu içindeki yerini alır. Her grup düşmanına hızla saldırır. Müslümanların düşmanı hayretler içinde kalır. Zira savaştan önce Müslümanları yumuşak huylu sessiz, sakın ve basit görüyorlardı. Karşılaşmadan sonra ise Müslümanlar ormanın içinden avına hızla saldıran aslanlar gibidirler. Önce davet için çıktılar, ama davetleri kabul edilmedi, ilerleyip zafer ve en büyük gayeleri olan Allah yolunda şehadet için savaştılar. Düşmanlarda kendilerini bir anda arkalarını dönmüş bir halde buldular. En büyük gayeleri ve arzuları olan hayat uğrunda kurtuluşu arıyorlardı.

Böylece bu az topluluk, Allah'ın izni ile sayıca çok topluluğa galip gelmiştir.

Kalabalık olanlar ölülerinin parçalarını savaş meydanında terk etmişlerdir. Meydanı terk ederler ve yerlerine sayısı az grup yerleşir. Bu az grup şehidlerinin cesedinin en yüce makamlar da olduğuna iman ederler. Gerçekleştirilen bu zaferin Allah'ın izni ilede olduğuna iman ederler. Allah sabredenlerle beraberdir.

-Allah'a kavuşacaklarını bilenler ise: “Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izni ile yenmiştir.”^{11[3]}

-Muhakkak (Bedir gününde) karşılaşan iki toplulukta sizin için bir ibret vardır. Bir topluluk Allah yolunda savaşıyordu. Diğeri ise kâfirdi. Onlar öbürlerini gözleri ile kendilerinin iki katı görüyorlardı. Allah dilediğini yardımı ile destekler. Şüphesiz bunda basiret sahipleri için bir ibret vardır.^{12[4]}

Savaşlar birbirini izledi, birbiri peşince

^{11[3]} Bakara: 249.

^{12[4]} Âli-İmran:13.

olaylar gerçekleşti. Hepside tek bir sonuç, veriyorlar, tek bir fotoğraf taşıyorlardı. Müslümanların kapsamlı zaferleri, kafirlerin de şiddetli yenilgisi sonucu, ve her yeri hile ve vebalardan temizlemek isteyen aslan grubunun fotoğrafı. Böylece bazı tuzak ve hilelerle kurtulmayı ve hayatta kalmayı isteyen tilkiler grubuna saldırırlar. Müslümanların konumu yükseldi, güçlerinin sembolü olan sancakları daha üstte oldu, inançları yayıldı, devletlerinin sahası genişledi, diğer halklar ve milletler kendilerinden korktular; Böylece halkı İslam'a yönelen Fars devletinin saltanatını bitirdiler. Bu yenilginin akabinde saltanatın önemli şahsiyetleri ve Mecusiliğin şiddetli savunucuları sadece dilleri ile Müslüman olduklarını ilan ettiler; fakat kalpleri iman etmediler. Sadece dilden Müslüman olmalarıda kendi halkları ile inanç olarak uzaklaşmadan sürekli bağlantı halinde olmak ve ilerde tuzaklar kurmak içindi. Zira inanç hayatın temeli idi ve ilişkiler

onun üzerinde y kselebiliyordu. Böylece hakli yine etkilemeye, içten yıkmaya ve istedikleri görünümle –ilim adamı, düşünür gibi-görünme imkanına sahip olacaklardı.

Akabinde Roma devleti de al aldı, hak r duruma d   t . Kontrolu altındaki geniş topraklardan geri çekildi. Geri çekildiği bu topraklardan birçoğunun halkı  islama girdi. Fakat devletin önce gelenleri ve Doğu Roma’nın kilisedeki din adamları ise odalarında sessizliğe bürünüp intikam almak ve saldırıya geçmek için uygun fırsatı bekliyorlardı.

Kafirlerin hepsi cihad sancağının yeniden kaldırılmasından korktukları için Müslümanları harekete ge irmemeye  zen gösteriyorlardı. Çünkü Müslümanlar bu sanca ı aldıkları zaman d   manlarına karşı kesin galip geliyorlardı. Bundan dolayı,  slam d   manları içerisinde, Müslümanlar cihad sanca ını almasınlar diye ve bu cihad fikrini sona erdirmek, hatta öldürmek için

sürekli gizli çalışmalar vardır. Ve bu çalışmalar bu güne kadar da devam etmiştir. Çünkü cihad Müslümanların hamasi duygularını harekete geçirerek, saflarını bir araya getirerek, maneviyatlarını yükselterek, bu uğurdaki gayretlerini arttırarak onları harekete geçiriyordu. Ayrıca cihad, Müslüman şahsiyete Allah yolunda şehid olmanın en büyük kurtuluş ve cennete ulaşma olduğu inancını veriyordu. İşte bundan dolayıdır ki İslam düşmanları sürekli bu fikri çeşitli vesilelerle boğmaya çalışırlar.

Rasulullah (s.a.v.)'in dünya'dan ayrılışından sonra halifelik başlamıştı. Seçilmiş olan Nebi (s.a.v.)'in yaptıklarını Halifelerde takib ettiler. Fetihler oldu, davet yayıldı, emniyet, hak ve adalet hak ettiği en yüksek konuma geldi. Daha sonraki nesiller için örnek oldular. Fakat sahabe döneminden sonra halifelik zayıfladı. Sebebi de tuzak kuran fitnecilerin cahiliyedeki ırkçı duyguları harekete

geçirerek bazı ihtilafları ve fitneleri ortaya atmaları idi. İşte bu dönemdekilerin babadan oğla geçen halifeliği eleştirip şuraya çağıracakları yerde- zira sahip olan esasta şurâdır.- babadan oğla geçen halifeliğe, hemde başka bir aile için davette bulunmaya başladılar. Buda cahiliye döneminde çok yaygın olan ırkçılığın harekete geçmesi demekti. Buradaki hedef; ümmeti yok etmek için, onu zayıflatma uğrunda fitneyi ateşlemektir.

Ayrıca bu, onların söylediklerinde ve iddalarında doğru olmadıkları manasınada geliyordu.

Sonrada, bir önceki Emevi ailesinin halifeliğinin bitirilip Abbasi oğullarının halifeliğine çağrı yapıldı. Olaylar Abbasi oğullarının halifeliği alması ile sonuçlandı. Yönetimi eline alıp, ayaklarını sağlamlaştırdı. Olayların içinde yer alan fitneciler yeni devletini gücünü görünce pişman oldular. Onlarsa yönetici ve sorumluları bitkin düşürerek ümmet-i zayıf-

latmayı istiyorlardı. Fakat görevliler kuvvetli ve dinçtiler. O fitnecilerden uzaklaştılar. Yeni devletlerde fitneciler ümit kesince onlara karşıda fitneler düzenlemeye başladılar. Yeniden başka halifeler veya isteklerde bulunmaya başladılar. Yıkıcı faaliyetlerini başka yollar deneyerek devam ettiler. Herhangi bir sonuca da ulaşamayınca puta tapan Moğollulara; kendileri Müslüman olduklarını iddaa ettikleri halde yardım ettiler. Bunların İslamın yıkılıp, kavimlerinin cahiliye ortamının ve Mecusiliğin geri dönmesinden başka kendilerini rahatlatacak gayeleri yoktu.

Abbasi halifeliği de putçu Moğollular'ın ve Müslümanlığı iddaa edip onun tam aksine çalışıp Moğolluları destekleyenlerin elleri ile sona erdi. İslam ümmeti de artık zayıflıyordu. Evet bu zayıflama ırkçılığın ve fitnenin ümmet'in cismini kemirmeye başlaması ile harekete geçmişti. Akabinde dünya sevgisi en son basamağa ulaştı.

Azğınlaştı ve kardeşler saltanat için, evet halifelik için yarışa girdiler. Dahada ötesi çocuklar babalarla mücadele etti. Sonunda Muhammed b. Mütevekkil babasını, yani halifeyi öldürdü. Ve onun yerini 826' da teslim aldı. Bundan sonra bunun örnekleri veya buna yakın örnekler bu alanda görülmeye başladı.

Arzu ve zevk sahipleri, zevklerinin peşinde gider oldular. Kimileri vakitlerinin çoğunu saraylarda ya da bahçelerde, hanım ve çocukları ile, hizmetçileri ve cariyeleri ile geçiriyordu. Kimisi de işleri, ticareti peşinde yolculukları peşinde koşturuyordu. Bazılarıda şehvetlerinin ve oyunlarının peşine düştü. Şüphesiz bazılarıda ilme yöneldiler, ilim için yolculuklara çıktılar, yada bir yere kapanıp ilim ve tahsil arayışına girdiler. İşte bu durumlar, devletin makamlarında, sorumluluk noktalarında, komutanlıklarda ve olaylara yön veren noktalarda bozulmalara sebep oldu. Önde gelen kişiler bu noktaları el

geçirmiş ve bu noktaları kontrollerindeki kölelere, ençok hizmet edene ve en faydalı olanlara veriyorlardı. Çünkü bu köleler itaat etme ile sorumlu idiler. Ayrıca emirleri uygulamaya mecburdular. Evet, efendilerini korumak ve en önde savaşmakla mesuldüler. Böylece kölelerden bazıları savaşlarda komutan olmaya, insanlar arasında yetki sahibi, yönetimde sözleri dinlenen emirleri uygulanan, tâlimatlarına itaat edilen kişiler olmaya başladılar. Böylece tarih kitaplarını dolduran, asıllarının olduğuna ve inançlarının farklı veya islâmı menfaat gereği, zorla kabul etti ise yeni Müslüman olduğuna işaret eden garip isimler ortaya çıktı.

Sahip olunan köle sayısına göre yeni güç odakları görünmeye başladı. Öyle ki, gözünü saltanatın makamlarına mevkilerine dikenler, sahip olduğu kölelerin ve tabilerinin sayısını arttırarak, etki alanları, güçlü olsun ve güçleri artsın

diye köleler satın almaya ve iyice sayılarını arttırmaya yöneldiler. Fakat bir yandanda İslami bilinç zayıflıyordu. Çünkü zahiren kabul eden veya cahil olanların veya yeni Müslüman olduklarından dolayı İslam'ın öğretilerini bilmeyenlerin eline geçmişti. Ve böylece Ümmetin inancını bilmemekten ve toplumun unsurlarının, temel düşüncelerinin farklılığından dolayı ümmetin zayıflığı daha da arttı.

İşte bu farklı unsurların ve anlayışların topluma girmesinden dolayı inancın temellerinden uzaklık ve İslami bilincin zayıflaması, toplumun daha da uzaklaşmasını ve hak yoldan sapmasını arttırdı. Bir takım bozuk uygulamalar, bazı davranışlarda çirkinlikler, hiç görülmeyen bazı olayların gerçekleşmesi ve belli kimseler hakkında yayılan şaiialar ortaya çıkmaya başladı.

Bu söylenenlerle birlikte İslam akidesine bağlılık, bu akideyi koruma ve hilafete bağlı kalma düşüncesi daha

ortadan kalkmamıştı. Zira bunlar İslâmi kardeşliği himaye etmek, İslami bağları savunmak, Müslümanların bir araya toplanması için, aynı ilkede birleşmek ve tek bir programa, güçlü bir programa göre çalışmakta adres olması için gerekli idi.

Moğollu'ların eli ile Hilafet 1256 yılında sona erdi. Fakat Hilafet düşüncesi ve onu hep koruma isteği var olmaya devam etti. Zira ümmet tekti, ve buna olan iman kalplerde sapa sağlam yer etmişti. Bunun için çalışmakta Allah'ı tealanın şu ayetlerinden dolayı vacipti.

-Ve gerçekten sizin bu ümmetiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. O halde yalnız benden korkun.^{13[5]}

-Ey iman edenler, Allah'dan nasıl korkmak gerekirse öyle korkun ve siz ancak Müslümanlar olarak ölünüz.

-Hepiniz, toptan Allah'ın ipine sarılın,

^{13[5]}

Mü'minun:52.

parçalanıp ayrılmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetinde hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti de O'un nimetiyle kardeş olmuştunuz. Ve yine siz ateşten bir çukurun kenarındayken oradanda sizi O kurtardı. İşte Allah hidayet bulasınız diye, size ayetlerini böylece apaçık bildiriyor.^{14[6]}

-Mü'minler ancak kardeşirler. O halde iki kardeşinizin arasını düzeltin. ve Allah'dan korkun. Belki rahmet olunursunuz.^{15[7]}

Müslümanlar Hilafetin varlığına ve devam etmesine özen gösterdiler. Fakat Moğollular Hilafete son vermiş ve merkezini istila etmişti. Halifeyi öldürdüler ve ailesinin hepsini arayıp öldürmeye çalıştılar.

Nasıl ki İslam emirlikleri birçok bölgede birbirleri iel anlaşıyorlar ve

^{14[6]} Âli-İmran: 102-103.

^{15[7]} Hucurat: 10.

ihtilaf içerisinde iseler aynı şekilde, Endülüsteeki taifelerin başladı da daha çok ihtilaf ve birbirinden uzaklaşma içerisinde idiler. Kuzey Afrika'da benzer bir durum içerisinde idi. İslâmi bilincin zayıflığına ek olarak birde bu durumlar olmuştu. Çünkü bilinç olarak birçokları, Hilafet'in etkisini ve onun Müslümanların bir araya gelmesi, sözlerinin bir olması ve güçlerini birleştirme gibi manaları olduğunu idrak edemiyordu. Bununla beraber Mısır'daki Memlûkluler devleti bu emirliklerin içerisinde durumu en iyi olan, en güçlü askeri en çok ve konumu en iyi olandı. Çünkü Doğu'da Moğollular istediklerini yapıyorlar. Kuzey'de Roma keyfine göre davranıp birçok hazırlıklar yapıyordu. İspanyollar ise Endülüs'te türlü planlar yapıp taifelerin başları ile resmen oyun oynuyorlardı. Fakat Memlûklûlerin İslami bilinçleri hala zayıftı. Ve daha önce Müslüman olmuş toplumların kendilerine olan eğilimlerinde sınırlı idi. Bundan dolayı insanların bu devlete katılımı ve

destekleride zayıftı. Ancak Bağdat'taki Hilafeti elinde bulunduran ailenin geride kalan fertlerinden biri Mısıra geldi. Bu kimse Abbasilerin en son Halifesi olan Mu'tasım'ım amcası Mustansır'ın kardeşi Ahmed Ebu el-Kâsım. (1202-1203) Ahmed Ebu el-Kâsım Moğolluların Bağda'da saldırısında hapiste idi. Bu saldırıda hapishanelerin kapısı açılınca Ahmed Ebu el-Kasım'da serbest kaldı ve kaçtı. Daha sonra Bağdat'tan çıkmayı başarınca Irakta bedevilerin yanına gitti ve bir müddet aralarında kaldı. Daha sonra da Memlûklüler Beytûl-Makdis'te (Kudüs) (1237) de Ayn-Câlut'ta Moğollulara galip gelipte, şamdan onları çıkarınca; Ahmed Ebu el-Kâsım Kâhireye yöneldi. O dönemde komuta Sultan Baybars'ta idi. Kahireye Recep ayının başlarında (1238)de ulaştı. Ailesinin nesebini ve kim olduğunu isbat edince Baybars halifeliğini kabul edip ona biat etti. Daha sonra hakimlerin başı Taceddin, daha sonra Şeyh İzzeddin b. Abdusselam da bu yıl içinde ona biat ettiler.

Onun için halifeliğinin alameti olarak hutbe okunup, adı paraların üzerine işlendi. Kendisi de kardeşi gibi Mustansır lakabını aldı. Cuma günü insanlara hutbe verip, sultan Baybarsa dua etti ve insanlara namaz kıldırdı. Sultan Baybars'ın Ahmed Ebu el-Kâsım'a Hilafet için beiat etmesindeki hedef ise Memlûk devletinin diğer İslam bölgeleri içerisindeki konumunu yükseltmekti. Evet fiilen bu devletin konumu yükseldi, tüm gözler onlara çevrildi ve Moğollulara karşı direnişte yapmaları gerekeni yaptılar ve onlara karşı zafer kazanıp, Moğolluları Şamdan çıkardılar.

Memlûk devleti Hilafet ismini aldı, fakat vakiada Mısır ailt bir devletten başka bir şey değildi. Bu konumunu diğer İslam topraklarında elde edemedi. Çünkü etki alanı Mısır, Şam ve bazende Hicazla sınırlı idi. Moğollular ise İslam topraklarının doğusunu kontrol ediyordu. İslam Doğu Moğollular arasında (1230) ve Hülağü'nün

kurduğu İlhanlı devletinde (1260) yayılmaya başlasada, bu genel bir İslamı kabul etme değildi. İşte bunlardan dolayı Memlûk devletine olan bakış ona tabi olma ve kıymetini bilecek bir bakış değildi. Aynı şekilde Afrika'nın kuzeyindeki ve Endülüsteki emirliklerde anlaşma içinde değillerdi. Aralarından bir emirlik Hilafet devletine yönelince sanki Hilafete düşman gibi o devlete karşı çıkıyorlardı. Hilafet devletine başka bir gözle bakıyorlardı.

İslama düşman olan devletlere ve içlerinden özellikle Haçlılara gelince; onlarda Hilafet devletine temelden bir düşmanlıklar bakıyorlardı. Bu bakışın değişmeside mümkün değildi. Çünkü Müslümanlar, onların akidelerinin düşmanı idi. Müslümanlarla savaşmak ve onlara son vermek için çalışıyorlardı. Zira Hilafet düşüncesi Müslümanları bir araya getiriyor, söz birliğine vesile oluyor, saflarını birleştiriyor, gayretlerini arttırıyor, maneviyatlarını arttırıyor, şevklerini

getiriyor ve böylece Allah'ın izni ile düşmanlarına galip geliyorlardı. Bundan dolayı düşmanları sürekli hilafet düşüncesini zıttınadır ve onunla savaş halindedir. Bu fikre darbe vurup onun sonunu getirmek için çalışırlar. Eğer buna güç yetirirlerse galip gelecekler ve en büyük emellerine ulaşacaklardır. Memlûk devleti Müslüman bir halka hakim olduğu müddetçe onlar Memlûk devletinin düşmanları idiler. Hilafet devleti ismini alıp, Müslümanların halifesini barındırınca da bu devlete olan düşmanlığı artmıştır. Bilakis oklara maruz kalıp, düşmanların hedefi olmuştur.

Memlûklü devleti Moğollulara galibiyeti ile yapabileceği tarihsel rolünü üstlenmiş ve sahip olduğu imkanlar Afrikada'ki Ümit burnunu tanıyan ve güneyden gelen sömürgeci Portekizliler karşısında bitmiştir. Aynı şekilde Roma karşısındada imkanları durmuştur.

Daha sonra Moğollulardan kaçıp doğu-

dan gelen Osmanlıların saltanatı ortaya çıkmıştır. Geldiklerinde komutanları Anadolu topraklarının ortasına yerleşmiştir. Kendilerine Selçukluların yerine bir saltanat kurmuşlardır.

Daha sonra genişlemeye başlayıp, sınırları Bizans'ın civarına kadar ulaşmıştır. Artık aralarında bir sürtüşme başlamıştır ve –Allah'ın izni ile zafer daha sonrada Avrupa topraklarına giren Osmanlı tarafının olmuştur. Aynı zaman da diğer Avrupa ülkelerine karşıda zaferler elde etmiştir. Son olarak Bizansın başkenti, savaş merkezi Kostantiniyye'yi fethetmişlerdir. Adı geçmiş dönem patriklerinden birine nisbet edilen “Kostantiniyye” ismini “İslambol” ismine çevirdiler. Osmanlı askerleri Avrupa devletlerine saldırılar başlattılar. Bu devletler de bu İslâmi ilerleyişin önünde durmak için toplanmaya çalıştılar. Fakat bu ilerleyişin önünde çoğunlukla durmaya güç yetiremedikleri gibi, aralarında ittifak

etmeyede güç yetiremediler.

Osmanlılar Portekiz sömürüsünün önünde durmaya çalıştılar. Bundan dolayı Memlüklü devletinden sömürgecilerle mücadele etmek için topraklarından geçmeye kendileri için izin verilmesini talep etti. Fakat bunu kabul etmediler. Osmanlılar da ordularını hazırlayıp Memlüklülerin hakimiyetindeki topraklara saldırdılar. Kahire şehrine ilerleyip Memlüklüleri mağlup ettiler. Devletlerini sona erdirdiler. Hilafeti de teslim aldılar. Hilafet merkezini Kâhire'den İstanbul'a taşıdılar. Böylece devlet daha güçlü, Hilafette daha sağlam kaldı. Müslümanların bakışları Osmanlıya yöneldi; zira merkez nokta ve umutları onlarda idi. Bütün Avrupa devletleri ve özellikle Vatikan paniğe kapılmışlardı. Papa hemen mektuplar göndermeye, çağrılarda bulunmaya ve bir takım geziler düzenlemeye başladı. Hilafet toprakları üzerine ve savaş için görüşmeler çoğaldı. Ortaya birçok fikirler atılıp bu

konuda vesileler bulundu.

Avrupa devletleri Hilafet devleti ordusunun ilerleyişini durdurmayı başarmış; fakat onu mağlup etmeye Avrupa'dan çıkarıp kendilerinin asıl vatanına döndermeyi başaramamıştı. Bununla birlikte Avrupa askeri olarak yenilsede başka yollara, var olacak ikinci planlara, Müslümanların arasını ayıracak kabileci, ırkçı, grupçu, ictimadi, bölgesel bakış açısı hilelerine sığınmaya karar vermişti.

Askerler kendi sahalarına geri döndüler. Tefrika ve tahrikçilerde kendi meydanlarına döndüler. Askerler hiçbir getirisi ve dikkate değer bir netice olmadan Osmanlı ilerleyişi önünde durmuşlardı. Diğer tefrikacıların çalışmalarında ilerledi ve son olarak ümmeti param parça etmeyi başardılar.

Kesinlikle Müslümanların hepside , Allah'a ve indirdiği kitaba iman ettikçe kendilerinin tek bir ümmet olduğuna

inanıyorlardı.

-Ve gerçekten sizin bu ümmetiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. O halde yalnız benden korkun.^{16[8]}

Ve birbirlerine kardeş olduklarına, aralarında sevgi, anlaşma, yardımlaşma ve görüşmelerin olması gerektiğine iman ederler.

-Mü'minler ancak kardeşirler. O halde iki kardeşinizin arasını düzeltin. Ve Allah'dan korkun. Belki rahmet olunursunuz.^{17[9]}

-Eğer mü'minlerden iki grup birbirleri ile çarpışırlarsa, onların aralarını düzeltin. Eğer onların biri diğerine karşı tecavüz ediyorsa, o tecavüz eden grupla Allah'ın emrine dönünceye kadar çarpışın. Eğer dönerse ikisinin arasını adaletle düzeltin ve adaletli olun. Çünkü Allah adaletli olanları

^{16[8]} Mü'minun:52.

^{17[9]} Hucurât:10.

sever.-^{18[10]}

Bu ayetlere inanan Müslümanların varlığına rağmen diğer tarafta İslâma üye olupta hevalarına tâbi olan ve hak yoldan ayrılmış gruplarda vardı. Bu gruptan bazılarına ırkçılık, bazılarına arzu istek, hakim olmuş, bazılarına şöhret gücü hakim olmuş, bazılarının da kalbi kendine muhalif olan kin ve düşmanlıkla dolmuştur. Vs... Bazılarında da kalbe heva, heves ağır basmıştır. Hevası peşinde yürür gider. Her kalp taşıdığı arzu ve isteğe göre farklı farklı yollara katıldı.

Ümmet akide de tek; evlatlarında iman kardeşi olmasına rağmen kalpler farklı idi.

^{18[10]}

Hucurat:9

KALPLER FARKLI

İslam Ümmeti düşmanlarına karşı zafer kazanıp, o dönemdeki –islamın doğuş yılları- en büyük devletlerden birine son verdiğinde o devletin halkı islam’a yönelmeye başladı. Bu insanlar İslamı bir inanç olarak alıp, onun programı üzere yürüdüler. Bir anda bu devletin daha önceki önde gelen insanları kendilerini toplumlarından uzak kalmış bir halde buldular. Ve kendileri için, daha önceki

halk arasındaki konumlarını kaybetmemek için Müslüman olduklarını ilan ettiler. Öyle ki toplumları ile bağlarını kaybetmeyip, kendi ülkelerinde insanların üzerindeki etkileri kalması için sadece dilleri ile Müslüman olduklarını söyleyip kalpleri ile iman etmediler. Ümmetin bedeninde, içten kurt gibi kemirerek eski saltanatlarını geri getirmek için, bu yıkım için çalışmaya karar verdiler. Bunuda kendilerinden bu devleti çekip alanları ortadan kaldırarak ve Mecusiliklerini, onu ortadan kaldırıp gömenlerden sonra halklarına iade ederek yapacaklardı. Bunu ellerine geçen ilk fırsatta yapacaklardı. İşte bu şekilde, bu tür kişiler İslam ümmetinin halkları içinde ümmetin bir üyesi gibi, fakat en tehlikeli düşman olarak kaldılar. Çünkü bunlar içerden çalışıyorlardı. İç durumlar kendilerine gizlenmiyor, her şey kendileri için ümmetin evlatlarından olmaya devam ettikçe apaçık oluyordu. Aynı zamanda da ümmete katılımları sebebi ile de gizli kapaklı çalışıyorlardı. Günler birbirini takip

etti, yıllar geçti. Rasulullah (s.a.v.)'in halifeleri birbirini takip etti. Hulefa-i Raşid'in dördüncüsü Ali (r.a) da hayatını şehid olarak tamamladı. Oğlu Hasan (r.a), Ebu Süfyan'ın oğlu Muaviye(r.a) için Hilafetten vaz geçti. Muaviye'ye biat edildi. O da bu işi en hayırlı bir şekilde yerine getirdi. İslam fetihleri ilk dönemlerine yeniden döndü. Yeniden güven en üst dereceye ulaştı ve nefisler rahata kavuştu.

İslam topraklarındaki ani durumlar halifeye, vefatından sonra idare işini yerine getirecek bir kimseye biat etmeyi gerektirdi. Ve Muaviye (r.a) maslahat gereği oğlu Yezid'in bu işi yapmasını uygun gördü. Oğlunu bu iş için aday gösterdi ve onu görevlendirdi. Buna dair İslam şehirlerinin Medine hariç onaylarını aldı. Medinelilerinde kendilerine göre konumlarını ve görüşlerinin olması doğaldır; ve onlarda bu seçimi reddetiler. Seçim bey'at demek değildir. Halife öldüğünde bey'at yeniden alınabilir. Halifelik şura

iledir, mirasla değildir. Halife oğlunu aday gösterebilir. Ama daha sonra Müslümanlarda ya kabul ederler yada red ederler. Ve bir defa olur. Eğer oğul Müslümanların kabulü ile seçilmiş ise onun da kendi oğlunu aday göstermesi doğru değildir.

Muğire b. Şûbe (r.a), Ömer b. Hattab yaralandığında, oğlu Abdullah'ı halifelğe görevlendirmesini teklif etmiş, bu sahih değildir diyede kimse karşı çıkmamıştır. Ancak Ömer (r.a) ona cevap vererek şöyle demiştir: Bizim sizin bu işinize ihtiyacımız yok. Ben bu işi beğenmedim ki tutupta ailemden birini Halife yapmaya çabalayayım. Eğer bu işte hayır varsa biz nasibimizi aldık. Eğer şerse Ömer'in ailesine onlardan birinin hesaba çekilip, Ümmeti Muhammed (s.a.v.)'in durumu hakkında sorulması yeter. Kendimi zorladım, ailemi bazı şeylerden de mahrum bıraktım. Eğer g ünahsız ve sevapsız bir şekilde ucu ucuna kurtulduysam ben

kesinlikle mutluyum. Aynı şekilde Ali(r.a)ta İbn Mülcem'in kılıcı ile vurulduğunda – Allah ona lânet etsin- Cündeb b. Abdullah yanına geldi ve dedi ki: “Ey mü'minlerin emiri! Şayet seni kaybedersek, Hasan'a biat edelim mi?”, işte bu durum da bu sahih değildir diye cevap verilmedi. Fakat Ali (r.a) şöyle buyurdu: “Size ne böyle emrederim, nede bundan nehyederim. Siz bu işi daha iyi görüyorsunuz”. Muaviye (r.a)'ın bu konuda Ömer ve Ali (r.a) gibi iki önderi ve örneği bulunuyor.

Yezide halife olarak biat edildi. O da görevlerini yerine getirdi. Fakat kendinden öncekiler gibi olamadı. Çünkü onlar Rasulullah'ın (s.a.v.) sahabeleri idiler.

Tuzakçılar işte bu noktayı kötüye kullandılar. Onlar Müslümanların saltanatlarını sona erdirdiği, Mecusiliklerini bitirdiği ve halkları islama dönen kimselerdi. Onlarda ya korkularından yada bir şeyler kapma isteği ile Müslüman olduklarını ilan edenlerdir.

Korkuları fetihçi Müslümanlardan, arzuları da, Müslüman olan halkları ile bağları olupta içten devleti yıkmadır. Dilleri ile Müslüman oldular, ama kalpleri iman etmedi. Hilafet konusunu kabile meselesi yaptılar. İşte bu ilk defa hevaların ortaya çıkışı, kalplerin farklılığı ve Ümmet'in ayrılışı idi.

1- Kabîlecilik: Yezid b. Muaviye'ye babasından sonra biat edildi. Tuzakçıların dilleri harekete geçti. Fakat şura veya miras meselesini gündeme getirmediler. Çünkü bu yönü ile konuyu dile getirirler ortada bir ihtilaf olmazdı. Fitne ortaya çıkmazdı. Delilleri güçlü olurdu ve olaya destek verme şok olurdu. Çünkü konu İslami idi ve konuşmalar İslami bir çerçevede olurdu. Fakat tuzakçılar birlik, sözlerin bir olmasını ve safların birliğini istemiyorlardı. Bilakis fitne çıkarmak ve ihtilaf oluşturmak için çalışıyorlardı. Zira hedefleri ve arzuladıkları şey zaten bu idi. Ümmeti ele geçirmek ve saltanatlarını devletlerini ve

Mecusiliklerini geri getirmek için ümmeti zayıflatmak istiyorlardı. Bundan dolayı konuyu kabile yönü ile gündeme getiriyorlardı. Zira cahiliyede iken Haşim oğulları ile Ümeyye oğulları arasında bir mücadele ve yarış vardı. Her iki aşiretle Kureyş kabilesinin kollarından olan Abdulmenaf oğullarındandı. İslam gelince mücadele bitti ve her ikiside İslam ümmeti içerisine girdiler. İslam kendinden önceki şeyleri siler atar. Tuzakçılar da İslamın öldürdüğünü yeniden cahiliyeye döndermek için diriltmeye başladılar. İşte bu yıkımdır, yaralamadır ve fitneyi harekete geçirmedi.

Tuzakçılar hedeflerini gerçekleştirmek için, Halifeliği Yezid b. Muaviyeden çekip almaya, Halifeliği Ümeyye oğullarından almaya ve Ali b. Ebu Talib'in oğullarına vermeye çağırmaya başladılar. Tabi ki bu Ali b. Ebu Talib'inde kendilerinden olduğu, Hâşim oğullarına sevgiden dolayı değildi. Bilakis fitne çıkararak cahili mücadeleleri

yeniden geri getirmek ve cahili âdetleri geri getirerek İslam'da uzaklaştırma içindi. Rasulullah (s.a.v.) Haşim oğullarından olduğundan dolayı onları seçtiler. Rasulullah'a (s.a.v.) yakınlığından dolayıda Ali b. Ebu Tâlib (r.a)'ı seçtiler. Ve özellikle bu çağrılar Ali (r.a)'ın Rasulullah'ın kızı Fatıma (r.a)'dan olan çocukları içindi. Bu tercihle ve bu çağrı ile daha çok destek ve daha kuvvetli savunma imkanı ile karşılaştılar. Gerçekte kendilerine göre Haşim oğulları ile Ümeyye oğulları arasında veya Ali ile Muaviye arasında veya Hasanla, Yezid arasında hiçbir fark olmadığını biliyorlardı. Kalplerde olan buydu, kalplerde olanı da Allah'tan başka kimse bilemez. Fakat onlar bundan farklı gözükmüyorlar, yalancı olan bir sevgi, doğru olmayan canlı bir şevkat ve içerisinde yalandan başka bir şey olmayan müdafa ortaya koyuyorlardı.

Bunun delili şunlardır:

1- Hüseyin b. Ali (r.a)'tan, kendilerine

ulařmasından sonra uzaklařtılar ve onu dűřmanına teslim ettiler. Ve řehid dűřtü. Fiilen onu sevselerdi- iddaa ettikleri gibi onu teslim etmezler, bilakis ona canlarını ve ailelerini feda ederlerdi.

2- Onlar Hasan b. Ali (r.a)'ı, Muaviye(r.a) lehine Hilafetten vaz geçti diye kötü görüyorlar. Ve ailesini, ondan sonra gelen torunlarını da Hüseyinin öz kardeşi olmasına rağmen hep şu günü müze kadar kötü görüyorlar. Gerçekte ise sadece Hüseyin (r.a)'ın ailesini seviyorlardı. Ve Hüseyin'in neslini sadece, annesi eski Fars kralı Yazducerd'in kızından olan Ali Zeynel abidin'e atfediyorlardı. Kendilerini imamlar diye isimlendirdiklerinin hepsi de "Selêfe"(r.a) isimli kadının neslindendir. İşte her şey bu uzak manadan dolayı idi.

3- Onlar Ebu Talib oğullarından uzak kalıp Abbasilere katıldılar. Ve bu katılım onların devletlerinin kuruluş temeli ve dayanağı oldu. Yapılanların hepsi de bu

konuda görmüş oldukları maslahattan dolayı idi.

4- Ne zaman ki Abbasi devletinin gücünü gördüler, ki onların kabul etmeyip savaştıkları tek hedef ümmetin gücü idi. Zira hiçbir zaman İslam devletinin güçlü olmasını istemediler; çünkü uğrunda çalıştıkları: “İslam devletini yıkma”, hedeflerini gerçekleştirmek istiyorlardı. Şimdi de tam tersine dönüp, kurdukları devletin zıttına oldular. Daha dün beraber olduklarının karşısına çıktılar. Bu da kendilerini bağlayan hiçbir ilkenin olmadığını gösteriyordu. Bilakis tek hedef içlerindeki İslam devletini yıkma düşüncesi idi.

5- Bu kimseler, Ebu Tâlib oğulları adına çalıştıklarını iddaa edenlerle, Abbasi hilafetinin çatısı altındaki Müslüman halkın önderleri arasında; hem Abbasi oğullarının hem de Ebu Tâlib oğullarının akraba bağı olarak Haşim oğullarına dayandığını bile bile fitne çıkarmak için

alışıyorlardı. O zaman asıl hedef Ümmeti zayıflatmak için fitne çıkarmaktır; yoksa idda ettikleri gibi Haşım oğullarını desteklemek ve onlara yardım değildir.

6- Tuzak kuran fitneciler çalışmalarında başarısız olup hedeflerine ulaşamayınca-hatta o hedefe yaklaşamadılar bile-anladılar ki çalıştıkları hedefin ulaşılması zor. İşte bu insanlar, İslamın üyesi olduklarını, onun için çalıştıklarını idda ediyorlar ve onun metodu üzere olduklarını etrafa gösteriyorlardı. Başarısızlıklardan sonra İslam hilafetine son vermek ve İslam topraklarının istilasını için putu Moğollulardan yardım istediler. Bu istekleri gerçekleşti ve Moğollular Bağdat'a girdiler. Halifeyi öldürüp, hilafeti lağvettiler ve türlü türlü saldırıları yaptılar. Böylece, kendilerinin İslam Ümmetinden olduklarını idda etmelerine rağmen, o tuzakıların kalpleri artık zahiren kardeşlerinden ayrılmıştı.

7- Müslümanların hilafeti yeniden bu

sahaya geri döndü, Müslümanlarda cihad meydanlarına geri döndüler. Zaferler artık Avrupaya doğru idi. Ve İslam fetihleri geri dönmüştü. Tuzak kuranlarda hilafetin yokluğu ile birlikte kendilerine devlet kurmuşlardı. Tuzakçıların devleti olan “Safevi” devleti kendi bölgesinde güçlenmiş ve Hilafet merkezinin karşısına çıkmış, Müslümanlarla savaşmak için çalışıyordu. Tüm bu olanlar, Safevi halkının İslam ümmetinden olduklarını idda etmelerine rağmen oluyordu.

8- Sömürgeci Portekizliler gelip Müslümanlarla kendi topraklarında savaşp, topraklarını işgal etmek için çalışıyorlardı. Müslümanlarda topraklarını savunmak için harekete geçtiler. Topraklarını savunmak için saldırgan ve zalim Portekiz savaşçıların karşısında durdular. Tam bu sırada da kendilerinin İslam ümmetinden olduğunu idda eden Safeviler, Müslüman askerlerin zıddına olarak Portekiz savaşçıların yanında olmak için,

mezhebi bir ismin altında taassuplarından dolayı Ebu Talip taraftarlarına saldırdılar.

İşte böylece, kendilerinin Müslümanlardan olduğunu gösteren bir cemaat farklı mecraya kaydı ve Ebu Talibciler ismiyle bir kalp daha ayrılmış oldu. Onların aslında böyle bir ayrılığa hakları da yoktur. Müslümanlar hak yolda oldukları müddetçe tek bir ümmettirler. Bu yapılan ise heva ve heveslerin kayması idi. Allah bizleri ve onları mustekim olan yola ve doğru metoda ulaştırsın.

2- Kavmiyetçilik: Hilafet devleti yeniden sahneye dönüp, fetihler dönemi ve İslami davetler geri peş peşe zaferler başlayınca; Avrupa devletlerinin elleri bağlandı. Çünkü cihad sancağı kaldırılıp, davet için çalışma fikri önde tutulursa, hiçbir zaman askeri olarak karşılık vermeye ve engel olmaya güç yetiremiyorlardı.

Avrupa devletleri ve onların peşinden de kilise en güzel çalışma metodunun, Müslümanların arasına ihtilaf çıkarmak

için tefrika sokmak olduğunu anladılar. Tefrika olunca da cihad sancağı artık indirilirdi. Her iki durum da da İslam Ümmeti zayıflardı. Çünkü parçalanma olur ve o manevi ruh biterdi.

Avrupalı kışkırtıcı ekibi, Müslümanların bir çok kavimden oluştuğunu fark ettiler; Araplar, Berberiler, Türkler, Farslar, Kürtler... Vb. bir çok ırklar. En iyi çalışmanın, “ırkçılık” diye bilinen, İslam dışı taassupuluğu harekete geçirmek olduğunu anladılar.

alışmalar gizlice başladı. Çok büyük çabalar sarf edildi. Bunun için bazen âdice, bazen de alçakça vesileler ve yollar seçildi. Bazen kadınlar da bu proğramda yer aldılar. Allah’a hamd olsun, bu çalışmalar hiçbir meyve vermedi. Aynı şekilde türlü türlü olan yollarında bir faydası olmadı. Sebebi ise ırkçılık fikrinin İslama yabancı olması ve içinde İslami metoda muhalif noktaların bulunması idi. Bundan dolayı Müslümanlar arasında bu fikir temel

bulmadı. Böylece bütün çabalar başarısızlıkla sonuçlandı.

Bu defa da İrkçı fikri, Müslümanlar arasında yaşamalarından dolayı Hristiyanların onlarla bağı olduğunu düşünerek Hristiyanların bu fikri taşımaları kararına vardılar. Zira onlar, Müslümanların etkilendikleri noktaları biliyorlardı. ancak hedefe yakın olanların bilebileceğı en güzel metodu uygulayabilirlerdi. Örneğın, bazen tek bir nokta bile onlarda ırkçılığa ve etkilenmeye sebep olabilir. Birçok gayretler sarf edildi ve bu maksatla, Arap ülkelerinde özellikle Hristiyanların çok olduğı şam bölgesinde birçok merkezler kuruldu.

Bu merkezler şunlardır:

1- Bilim ve Fen Merkezi Beyrut'ta Amerikan Hristiyanlaştırma Elçileri tarafından 1844' de ortaya çıkmıştır. Kurucu üyelerin arasında Bartu el-Bustâni ve Nâsif el-Yazıcı'de vardır.

2- Şarkiyat Merkezi. Protestan Hristiyanlaştırma Elçileri tarafından 1847’de kurulmuştur. Kurucuları, kendilerinin daha önce kurulan Merkezle yarıştıklarını idda ediyorlardı. Böyle ce, belki birkaç müslümanı noktalarda Müslümanlarla sürtüşmeli olduğundan – örneğin Haçlı savaşları gibi- bu Merkezlerde Avrupalı bağlantısı gözükmüyordu. Amerikanın bu dönemde Haçlılık’tan ve sömürgecilikten uzak olması temeline dayanarak bu Merkezlerin Amerikan’cı olduğunu idda ediyorlardı. Fakat bu hilelerin hiç biri sonuç vermedi. Çünkü Müslümanların bu Hristiyanlaştırıcı elçilerle bir alakası olamazdı. Bilakis asıl olan bu elçilerin zıddına ve onlara muhalif olmaktı.

3- Bu tahrikçiler Müslümanların içindeki sosyal gerçeği anladılar ve başka bir hileye başvurdular. Hristiyan bir Merkez kurdular ve üyeliklerine İslamı kabul etmiş olan Hristiyan asıllı “Faris eş-

Şadyak^{19[1]} da seçtiler. Kendisi Mârin Hristiyanlarındanr.

Bu Merkezin adı: “Suriye Bilim Merkezi”dir. Kendisinin farklı dinlerden şahsiyetleri kabul ettiğini ilan etti. Fâris eş-Şadyak’ta kuruculardan biri idi. Kendisine Ahmed ismini seçti ki Müslümanlar kendilerine katılımını kabul etsinler. Bu hile bazı basit Müslümanların üzerinde etkili oldu ve bu Merkeze katıldılar. Bu Merkez bazı başarılar elde edince, daha önceki iki Merkezde aralarında bir yarış ve ihtilaf olduğunu idda etmelerine rağmen

^{19[1]} Fâris eş-Şadyak: Fâris b. Yusuf b. Mansur eş-Şadyak. Lübnan’da 1799 yılında Aşküt köyünde doğdu. Anne ve Babası Marin Hristiyanlarındandır. Tahrikçilerle anlaştı ve yaşadığı ortamdan uzaklaşmak ve daha iyi bir Arapça için Mısır’a gitti. Daha sonra Malta adasına gidip, Amerikan Matbaasını idare etti. Yerine getireceği görev içinde yönlendirmeler almak üzere Avrupaya gitti. Tunusa gidip, orada Müslümanlığını açıkladı. Ve ahmed fâris diye isimlendirildi. Kendisini tebrik için istanbula çağrıldı. İstanbulda “Cevâib” (Cevaplar) gazetesi ni çıkardı. Ve 23 sene burada kaldı. Şadyak İstanbul da 1886 yılında vefat etti.

bir araya geldiler.

Fakat bu hileli siyaset bazı problemlerle de karşı karşıya kaldı.

a) Arap topraklarında bulunan bazı bölgelerde yaşayan Hristiyanlar, Müslümanlarla uyum içerisinde değillerdi. Bundan dolayı “Arap Irkçılığı” fikrini kabul etmeleri de zordu. Özellikle Mısır gibi yerlerde, Hristiyanlar arap değillerdi. Hristiyanların aslı “Kıpti” idi. Kıptiler de Arap asıllı değillerdi. Tahrikçileri, Hristiyan Arabları buradan nakletmeye itende budur. Birinci Dünya Savaşından önce Şam topraklarından bazı Hristiyan arabları Mısır’a naklettiler. Böylece Mısırdaki oranları yüzde altı buçuktan (% 6.5)yüzde yediye (% 7) yükseldi.

Bu dönemde şamdan Mısır’a geçen şahsiyetlerden biri de Corci Zidan^{20[2]} ve

^{20[2]} Corci Habib b. Zîdân. Beyrut’ta 1858’de doğdu. Ortodok mezhebindedir. Beyrutta eğitim gördü ve

kardeşi İbrahimdir. Ve yine Selim Halil Tegla^{21[3]} ve kardeşi Beşâra... vs dir.

Dikkat edilirse bu kişiler fikirlerinin yayılması ve seslerinin işitilip, istedikleri düşüncelerin yayılması için gazete, dergi ve kitap yayımında çalışıyorlardı. Mısır'daki İrkçi düşünce bu çekirdeğin çabaları ile oluştu. Her ne kadar Şam'da ki gibi taraflar bulmasada.

b) Arab olmayan bazı toplumların içerisinde ne Hristiyan vardı, ne de

kendisi için hazırlanan programa göre yetişti. Mısır'a gitti ve "Hilal" dergisini çıkardı. Burada yirmi iki sene kaldı. Yanına kardeşi İbrahim'de geldi. Corci 1912 yılında vefat etti. İbrahim de 1956 yılında vefat etti.

^{21[3]} Selim Halil Teğla. 1840'da Lübnan'da Kefer Şeyme'de doğdu. Kendi memleketinde eğitim gördü. Daha sonra Beyrut'ta "Vatan okulu"nda okudu. Patrikiye'de Arap dilini okudu. 1870 yılında İskenderiye'ye gitti. "Ehram" gazetesini kurmakla imtiyaz sahibi oldu. Arap Haraketi'ni desteklemeyi reddetti ve matbaası yakıldı. Akabinde Suriye'ye geçti. Daha sonra Kahire'ye geri döndü ve "Ehram" gazetesini çıkarmaya yeniden başladı. Hastalanınca Lübnan'a döndü. 1890 yılında "Beyt Meri" köyünde öldü. Kardeşi Beşâra'da ona gazetenin çıkarılmasında yardım ediyordu.

kendilerinden başka ırk. Peki İslam Ümmetini birbirini boğazlayan grupçuklara kim ayıracaktı o zaman. Çünkü Müslümanlar nezdinde inançlarına ve birliklerine karşı çıkanlar kabul görmezlerdi. Bu defa da tahrikçiler Hilafetin merkezi Türkiye’de diye, dışardan bazı gayri Müslim aileleri buraya getirmeyi uygun gördüler. Zira Irkçı fikirlerin gündeme gelmesi, başkalarını, bu fikre karşı çıkararak harekete geçirebilirdi. Veya diğer ırkların üstün olduğu fikri ile karşı çıkmalar olurdu. Böylece bazı aileler geldi. Bu gelen şahsiyetlerden biri de “Sâti el-Hasri”^{22[4]} idi. gelenlerin hepsi ırkçı fikirler

^{22[4]} Sâti el-Hasrî. 1880’de San’a’da doğdu. Babası Hilal İslamı kabul etti ve Muhammed Hilal ismini aldı. Daha sonra İstanbul’a taşındı. Sâti Türkçe olarak eğitimle ilgili bir dergi çıkardı. Ayrıca Türkçe olarak 12 tane kitap yazdı. Çocuklarda sanki bir türk gibi idi veya Türkleşti. Sâti el-Hasri 1916 yılında, Kral Faysal b. Hüseyin’in daveti ile Suriye’ye geldi. Eğitim bakanlığına getirildi. Aslı olan arab ırkına döndüğünü ilan etti. Kendisinin arap asıllı olduğunu ve Halep şehrinden olduğunu söyledi. Fransızlar Suriye’yi işgal edince Bağdat’a geçti. Orada da Hukuk Fakültesinin başkanı ve Tarihi eserlerden sorumlu

için çalışanlara katıldılar. Gelenlerin en çoğuda, dilleri ile İslamı kabul edip kalpleri ile iman etmeyen ve “Yahudi dönmesi” diye tanınan kişilerdi. “Dönme” kelimesi, “dön-mek” ten türemiştir. Türkçe’de “Mürted” olmayı ifade eder.

Bu kişilerin aslı yahudidir. Ama misyonlarını yerine getirmek için islami kabul ettiler. İlk dinlerini terk edince “Mürtedler” diye tanındılar. Sonra bu ad bu grubun ismi oldu.

Bu “Dönme” cemaati ve bunlara benzeyen ırkçı Turancılar dan bunlara katılanlar “Türkçülük” fikrini ortaya attılar. İnsanları

Müdür idi. Daha sonra 1940 yılında Bağdatı terk etmeye zorlandı. Suriye’ye döndü ve Halep şehrinde ikamet etti. Suriyenin başkenti şama davet edildi. Ve iki sene boyunca Eğitim bakanlığında İlmi Danışman olarak çalıştı. 1945 yılında Mısır’a geçti. Arap Birliği kendisine ilmi çalışmalar enstitüsü kurma ve idare etme görevini verdi. Arapça olarak elliden fazla kitap yazdı. Arkadaşları da kitapların basımından önce kendisine yardım ediyorlardı. Bu kitapların on onbeş tanesi Arap ırkçılığı hakkındadır. Bağdat’ta 1968 yılında öldü.

bu fikre katılmaya çalıştılar. Bütün gayretleri ile çalıştılar ve ön plana çıktılar. Hilafetin asıl sahiplerinin Türkler olduğunu ilan ettiler. Bu ilan görüldüğü kadarı ile Araplara yapılmış fiili bir reddiye idi. Çünkü Araplarda Hilafetin kendi hakları olduğunu söylüyorlardı. Hilafet ne onlarındır nede diğerlerininindi. Bilakis Hilafet Müslümanlar arasında şura iledir. Ona ehil olana Halife olarak biat edilir. Bu konuda Müslümanlardan ilim ehli ve düşünürler karar verir. Bir anda her grubu kendi ırkı lehine ırkçılık duygusu kapladı. Özellikle de konu hilafetle birlikte gündeme gelince. Hatta bazı ilim sahibi sıfatını taşıyanlar veya kendilerine ilim nisbet edilenler dahi bu çamur deryasına düştüler. Bunlar ve diğer ırk mensubları çok ileri uçlara gidince, bazı Müslüman kavimleri kendi konumlarını göstererek veya ırklarının özellikleri ile övünerek onlarada bulaşan bir ırkçılık başladı.

İşte böylece inançta tek olan İslam ümmeti, ırkçılıkla farklı farklı kalpler oldular.

İlk olarak kabileler başladı ve belli bir inanca dayanan mezhep seçildi. Kabile mensupları da o mezhebe sebepsizce tabi oldular. Bu mezhebe sarılıp, bu mezhebi savundular. O mezhebin eksiklerini gizlediler ve aslından uzaklaştırdılar. İslamın daha önce sahip oldukları yetkilerini elinden aldığı kişilerin torunları, bu gücün kendilerine dönmesini istiyorlardı. İslamın Mecusiliklerini sildiği kişilerin torunları onu diriltip gölgesinde yaşamak ve Mecusiliğin programı ve öğretileri ile yaşamak istiyorlardı. Bu niyetlerinden çekinerek garip eğitim ve öğretimleri ile birlikte İslami görünüyorlardı. Böylelikle Müslümanlarla aralarında ki mücadele devam edecek ve bir anda hissi olarak bazı fertler kendilerine katılacaklardı! Böylece kalplerine garip öğretiler sızınca da İslamın asıl akidesinden ve gerçek tâbilerinden uzak kalacaklardı. Böylece İslam ümmeti iki farklı mezhebe ayrıldı. Bu mezhebin farkı ise, cahili davetçilerin yaydığı babalarının saltanatı ve

Mecusi inancı idi.

Ayrıca davetleri bazı şahısları insan üstün bir konuma çıkararak islamın öğretilerini yıkıyorlardı. İlk Müslümanlardan ve İslamın kuruluşun da sahip oldukları konumdan dolayı faziletli olan sahabilere çirkin söz söylüyorlardı. Bu temele saldırı İslam binasına saldırı idi. Bu grup veya mezheb tek olan İslam ümmetinin % 6.4 den daha fazlasını teşkil etmemekte idi. Öğretilerinin içerisinde sahih olmayan ve incelemelerde hile yapılmış olan gizli noktalar vardı. Diğer grupta, ümmetin geri kalanını teşkil etmekte idi. Öğretilerinde, bu ümmetin daha önce geçen selefine bağlılıklarından dolayı açıklık hakimdi. Ey İslam evlatları! Hepiniz programın ve yolun doğruluğuna, sözün sağlamlığına ve amellerde ihlâsa dikkat edin. İşte bu grupta olanlar Irkçılık fikrine tabi oldular ve kalpleri farklılaştırıp Ümmeti parça parça ettiler.

İKİNCİ DÖNEM

(BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞINDAN SONRA)

Ümmeti bir yapıp, onları bir araya getiren, İslami bilin ve onda ki; doğruluk, Allah için ihlaslı olma ve İman kardeşlerine olan sevgidir. Fakat bunlar kaybedildiği zaman. mücadeleler başlar ve ümmet birliğini kaybeder. Safevi devletinin bir anda, İslamın düşmanları olan ve İslam evlatları ile savaşılan sömürgeci düşman Portekizlilerin yanında nasıl da yer aldıklarını gördük. Bu konumun sebebi mezhep ihtilafından ve içte taşınılan intikam hırsından başka bir değildi. Bu şekilde, Müslüman kardeşleri ile olan Osmanlılarla savaşları da aynı sebepten başkası değildi.

Böylece ırkçılık fikrinin ortaya çıkması ile İslam ümmetinin parçalanışı daha da arttı.

Hilafet devletine karşı olan ve Arapların devrimi diye bilinen hareketin nasıl olduğunu ve bundan doğan neticeleri de biliyoruz.

Hilafet devleti, cahili devletleri yıkılıp, inançları ortadan kaldırılanların taşımış oldukları kinin neticesinde ve ırkçı mücadeleler, kavimlerin uydurma şeref tartışmaları gibi etkenlerle daha da zayıfladı.

Hilafet devleti, Birinci Dünya Savaşı taraflarından herhangi bir tarafa katılmada da geç davrandı. Irkçı çekişmeler ve mücadelelerden dolayı olan düşmanlıktan ötürü Devletin bu savaşa katılması için yeterli imkan yoktu.

Hilafet devleti birinci dünya savaşından yenik olarak çıktı. Gücü daha da zayıfladı. Çünkü topraklarından bir çoğunu

ve nice askerlerini kaybetmişti. Artık ırkçılık taraftarları her bölgede harekete geçmişti tabi ki bunda da, bu devletlerin düşmanlarını bazı şehirleri işgal etmek için cesaretlendirdi ve onlara imkan verdi. İşgal ettikleri yerleri kendi aralarında paylaştılar. Almış oldukları yerlerde sömürgeci zihniyeti uyguladılar. Bu bölgelerde, sömürgeci siyaset diye bilinen özel bir yöntem kullandılar. Bu siyaset, şehirlerin, bölgelerin arasını, onları birbirine bağlayan hiçbir bağı, birliklerini sağlayan hiçbir fikri ve onları tek ümmet yapan inancı kabul etmeksizin ayırmayı, gerektiriyordu. Sömürgeciler bundan sonra da kendi dillerini eğitimde ve resmi dairelerde mecbur kıldılar. Yine İslam akidesinin, ümmeti birleştiren bağların öğretilmesini kısıtladı. Mümkün olduğu kadar cihad fikrinde uzaklaştırıp sömürgecilere ve onların toplumlarına dair harika tasvirler, vermeyi mecbur kıldılar. Sömürgeye katılanlarıda farklı gösterdiler. Fesadı, gevşekliğı, ihmalkarlığı, zafiyeti, eksik

bırakmayı, vakti zayi etmeyi sevdiren, alıştırdılar ki, böylece geri kalmışlık ve güçsüzlük hissi yayılsın. böylece işgal edilen bölgelerde farklı siyasi gruplar ve yeni toplumsal çevreler oluştu.

Bazıları şunlardır:

a)Vatanperverlik: Sömürgeciler İslam beldelerini kendi aralarında ayırınca, tek bir mıntıkayı bile parçalara ayırdılar. Sahip oldukları siyati gerçekleştirmek için her sömürgeci, bu parçalardan birini aldı. Bu siyasetin hedefi tek olan İslam ümmetini farklı oluşumlara bölmekti. Böylece her oluşum kendine has olup, onu komşularından ayırıp uzaklaştıran, aralarında ihtilaf çıkaran bir siyaset içerisinde varlığını sürdürecekti. Bu şeklin iyice anlaşılması için bir örnek verelim. Örneğin Şam, tek bir bölgedir, ama dört parçaya bölünmüştür. Fransızlar Şamın kuzey bölgesini, İngilizler Şam'ın güney bölgesini almışlardır. Daha sonra Fransızlar kuzeyi ikiye Suriye ve Lübnan

diye bölmüşlerdir. Böylece parçalanma daha da artmıştır. Çünkü bu bölgenin tek bir devlet olmasını, terimsel ifade ile, tek bir vatan olmasını istememişlerdir. Keza İngilizlerde aldıkları güney gölgesini de Filistin ve Ürdün diye ikiye ayırmışlardır. Daha da ötesi, parçalanma ve bela artsın diye, İngilizler Yahudilere, kendilerine Filistinde bir devlet kurmak için izin vermişlerdir. Böylece bu devlet Müslümanların içinde bir diken, boğazlarında bir düğüm ve gözlerinde çapak olmuştur. Aynı zamanda İslam düşmanları için bir merkez, en hassas ve önemli bölgede bir karargah olmuştur. İşte böyle Şam bölgesi dört parçaya ayrılmıştır. Evet İslam toprakları param parça ırkçı devletler halini almışlardır. Tek ırkın bulunduğu yerler dahi vatan denen birkaç parçaya ayrılmıştır. Yani İslam ümmeti bir çok kısımlara ayrılmış ve parçalanmıştır. İşte ümmeti zayıflatan da budur. gücünden artık korkulmaz olmuştur. Bu devletçiklerin aralarında olan siyasi çekişmeler ve fikri

ayrılıklardan dolayı kolaylıkla bu devletlere parça parça boyun eğdirmek artık mümkündü. Zira sömürgeciler bunların arasında sınırlardan, sulardan, güçten dolayı çarpışmalar ve fitne çıkarmayı başarmışlardı. Her grup akli sıra, oturduğu bölge ve ikamet ettiği toprak için çalıştığı müddetçe vatan için çalışıyordu.

Toplumun düşmanları olan sömürgeciler topraklarını işgal edip, kendileri ile inanç dil ve hedef olarak farklılaştığı müddetçe; toplum onlara karşı çıkmaya ve direnmek için çalışmaya rağbet ediyordu. Böylece ortaya partiler çıktı.

Partiler:

Toplumun fertleri birbirlerinden bazen aile fertlerinin sayısı, bazen kabile fertlerinin sayısı veya bilgi, servet konum, başkalarını etkileme, başkalarını kendilerine çekme ve etraflarında toplama imkanına sahip olma yönü ile farklı farklı idiler. Bazı imkan sahipleri insanları

toplamak ve onları vatancılığa, sömürgecilerle mücadeleye çağırmak için çalıştılar. Böylece siyasi birlikler ve partiler haline geldiler. Her birliğin başkanlığını bu birliğe davet eden, bu birliğin takip edeceği programı hazırlayan, çalışma yöntemini, tâbi olacağı düşünceyi ve kabul edeceği ilkeyi çizen kişiler ele geçirdiler. Bu liderlerden bazıları, sömürgecilerle olan ihtilafın aslının inançtan doğduğu ve sömürgecileri topraklarımıza getiren, onu işgal ettirenin inanç olduğu görüşüne vardılar. Sömürgeciliğin takip ettiği yolun bu olduğunu düşündüler. Böylece daha bir kararlılıkla İslamla savaşılmaya başladılar. Örneğin, İslami eğitime karşı çıkmaya cesaretlendirme, örtü ile mücadele, özgürleşme adı ile her şeyi helal görme, içkinin yayılması için çalışma, kadın erkek karışımı, hürriyet adı ile erkeğin ve kadının istediği gibi davranması, ve bunun gibi zikretmeye gerek olmayan herkesin bildiği fesat türleri.

Aynı şekilde bazı liderlerde İslami çalışmanın sömürgeciliğe karşı çıkmak için asıl temel olduğu ve hareket noktasının İslam olması gerektiği görüşüne vardılar. İslamda ki doğru çalışma, insanın sahip olduğu içi dinamik, savunma duygusu, heva heves ve maslat peşinde koşmamak için bir tazminat olması, fesada yol vermemesi gibi nedenlerden dolayı İslam en güzel vesile idi. İşte bundan dolayı da İslami partiler ortaya çıktı.

Sömürgeciler, İslami çalışmaların gücünü, görmüş olduğu desteği ve bu çalışmalardaki sadakati görmüşlerdi. Zira onu destekleyen şeylerden biride cihaddı. İşte bundan dolayı diğer gruplar hariç İslami gruplarla olan mücadeleleri daha çok ve güçlü oluyordu.

Bu gruplar için en güçlü vesileleri seçtiler. başka gruplar için hazırladıkları usluptan daha farklı usluplar seçtiler. çünkü bu İslami gruplarda ki gençleri fitnelere düşürmek, aleyhlerinde iftiralar

atmak ve bazı şayialar çıkarmak sureti ile çok çirkin metodlar seçmişlerdi. Fakat bu usulpların uygulanışı çok kolay olmuyordu ve başarı şansıda azdı. Bazen de insan kılığına girmiş şeytanlar vardı ki cinlerden olan şeytanları da aşan tuzaklar ve çirkinlikler hazırlıyorlardı. Bazen Müslüman gençleri hazırlamış oldukları şirklerin düşürmeyi başarıyorlardı. İblis vardı, ve düşmanı adem oğlu idi.

Düşmanların, İslami gruplara olan baskı ve onlara yaptığı saldırı, yaymış olduğu iftiralar, çıkardığı şaialar, cini ve insi şeytanların oyunları gibi etkenlerden dolayı, bu İslami çevreler toplumun kendilerinden beklemiş oldukları güzel hedefleri yerine getirmeye güçleri yetmedi.

İslami davetinin, başka gruplardan daha çok birliğe çağırması ve safları birleştirmeye özen göstermesine rağmen ki bu kalpten gelen bir davettir, zira bu çağrı inancın temelidir. Böyle olmasına rağmen bakarsın ki bir bölgede birden çok İslami

gruplar vardır. Bunun sebebi ise düşüncelerin farklılığı, bakış açılarının değişmesi, doğru çalışma, niyetin ihlaslı olması meselesidir.

İslami çalışmalar İslam akidesinden doğduğu müddetçe Müslümanların tek yumruk olmaları gerekir. İşte bu yapılmaz ise çalışmalar zayıflar, fikir sahipleri dağılır, kalpler farklılaşır ve birden çık atan kalp bulunur. Bu farklılaşmalar İslami asıldan uzaklaşmadan başka bir şey değildir. Herkes bilsin ki, düşman bu çizgi ile şu çizgi arasını ayırd etmiyor. Her ikisi de düşmanın hedefi oluyor. Oklar ona çevrilip, bütün bedeni, yani İslam diyarını besleyen kalp hedef alınıyor. Müslümanların buna dikkat etmeleri ve safları birleştirip, parçalanmayı terk etmeleri gerekir. Zira Müslümanların hepsi tek hedeftir. Her iki çevre de İslami fikri taşıyıp, onun programına tabi olmaya çalıştığı ve ırklara, bölgelere bakmaksızın İslam ümmetinin birliğine çalıştığı müd-

detçe aralarında hedef olmada bir ayırım olmaz.

Daha önce bahsettiğimiz gruplardan bazıları davet olarak ırkçılığı seçip, onun söylemlerini bayraklaştıran ve bu fikre katılanları kendisinin destekçisi görenler vardır. Böyle bir grup sömürgeci işgalciler için İslami çevrelerden daha az tehlikelidirler. Zira sömürgecileri ve akide olarak veya onlarla cihad ederek mücadele etmiyorlar. Böylece de ırkçıların bazı fertlerini makamla, gerçekleştirecek bir menfaatla veya iştahını kabartan bir şeyle kandırarak kendilerine çekmeleri mümkündür. Çünkü dayandıkları temel belli bir kavim olupta tüm ümmet olmadığı müddetçe zayıf ve değersiz olacaktır. İşte bazı durumlarda var olan ümmetin yakınlaşması ve birbirlerine doğru meyletmeleri bu asıldan yani ırkçılıktan doğuyor. Nefretler, ihtilaflar doğuyor liderlerin sesleri yükseliyor ve sadakatlarını ilan ediyorlar. Bunun delilide bazen

sömürgecilerle ihtilaf edip, birbirlerinden nefret etmeleridir. Çünkü bakış açıları farklı. Bizler bu vatanın insanıyız, onlar ise işgalci yabancılardır. Bu tür sözlerle insanları kendilerine çekmek ve gruplarına katmak için bir süre ticaret yapıyorlar. Böylece sömürgecilere olan kin boşaltılıp azaltılmış oluyor. Ve bazı anlaşmalar sağlanıp, bir takım menfaatlar elde ediyorlar.

Bir takım gruplarda bazı maslahatlar temin etme ve bazı konumlara ulaşma esası üzerine kuruluyor. Her toplum da buna benzer gruplar bulunur. Sahip oldukları bazı imkanlarla, bunlarda bir takım insanları kendilerine çekerler ve bir birlik kurarlar. Vatanperverlik, vatan topraklarının birleşmesi ve çalışmak gerektiği hakkında konuşurlar. Kendileri gibi olan insanlar ve güzel söze kanan, konuşmadan hemen etkilenen ve çokluktan hoşlanan halk tabakasında etrafını sarar. Sayılar artıp, kitlelere ulaştınca, ağızlar daha

çok vatancılıkla açılır kapanır, bayraklar kaldırılır. Bazı sözler sloganlaşır ve bazı liderler bir takım menfaatlara ulaşmak ve rağbet görmek için toplumun belli isteklerini dile getirirler. Ülkenin başına musallat olmuş sömürgeciler de bu topluluğun liderlerinin gerçekleştirmeyi istedikleri şeylere yardımcı olurlar. Böylece belki bu komutanları saflarına katabilirler ve toplumun bir kesiminde sesini kısarlar ve sukünet sağlanmış olur. Her iki tarafında bazı dünyevi arzuları gerçekleşmiş olur. Ümmetin ise hiçbir payı olmamıştır. Bilakis ümmet az denemeyecek kadar; Allah'ın şeraitinin tatbik edilmesi, insanlar arasında adalet ve zayıflara yardım gibi emellerin biri dahi gerçekleşmeyerek zarar etmiştir. Yüce ve büyük olan Allah'tan başka güç kuvvet sahibi yoktur.

Ümmet bu şekilde farklı kamplara bölünür. Ve kalpler farklılaşır. Zira liderlerin isteklerinin doğruluğu ve yapılan çağrılarının sıhhati bilinmez olur. Sesi çok

çıkanlar bazı makamlara yükselir. Etraflarında olanlar birkaç parça menfaat elde ederler. Haklar zayi olur ve fakirler ve seslerini duyuramayanlar yine zarar ederler. Dıştan gelen sömürgeciler yine bu işten büyük karlar elde ederek zafer kazanırlar. Çünkü sömürgeciler ümmetin iktisatından yine en büyük payı almışlardır. Aynı zamanda da ümmeti zayıflatmak ve parçalara bölmek, saflarını ayırmak onları akidelerinden uzaklaştırmak gibi hedeflerininide gerçekleştirmişlerdir. Bununla birlikte kendi toplumlarını da korumuşlar, düşüncelerini ve ilkelerini yaymak ve Müslümanların gerilemesi ve zayıflaması gerektiği düşüncesini yerleştirmek için çalışmışlardır.

ÜÇÜNCÜ DÖNEM (İKİNCİ DÜNYA SAVAŞINDAN SONRA)

İster askeri isterse fikri bir sömürgecilik döneminin geçmesinden sonra, sömürgeciler bu dönemde de az olan gayretlerini, işgal ederek veya gezme bahanesi ile veya başka bir bahane ile girdikleri ülkelerdek hedeflerini gerçekleştirmek için sarf ettiler. Plan ve programlarında veya siyasetlerinde çabaldıkları asli hedefleri İslam evlatlarındaki manevi ruhu öldürmektir.

Bunu da şu çalışmalarla yaptılar.

a) Hristiyan batı toplumunun askeri ve teknik noktalardan sahip olduğu gücü sanki İslam mmeti sahip olduğu inancı bırakıpta batı toplumunu taklit edip ona tabi olmadıkça kendilerine yetişemez gibi göstermek.

b) İslam ümmetinin zayıflığının çok fazla olduğunu, öyle ki üzerinde olduğu hayat tarzına sarıldığı müddetçe dirilişi mümkün değil gibi göstermek.

c) zgrlğn, gelişmenin ve ilerlemenin en büyük etkeni sayılması. Ve bu hürriyet hayatın bütün yönlerini içerecekti. Örneğin: dilediğine ve seçtiğine inanması için insana izin veren din hürriyeti. Erkek olsun kadın olsun kişiye dilediğini giyme serbestliğini veren toplumsal zgrlk. Yani kadının örtüsünü çıkarıp açık ve her tarafını göstererek dışarıya çıkması kendisine heybet veren elbiseyi çıkarıp onu ahlaksız ve çirkin elbiselerle değiştirmek. Erkeklerle

kadınların birbirlerine izin vermek. Ve bunun eğitimde, resmi dairelerinde, törenlerde, geziler de ve partiler gibi siyasi toplantılar da da yapılması.

Sömürgeciler ayrıca, Müslüman kadının, miras noktasında erkeklerle eşit olmasını isteyerek, bu farklılığı reddetmeleri için çalıştılar. O miras ki, İslam şeraiti onu, bir erkeğe iki kadının payı verilir diye sınırlamıştır. Sömürgecilerin ve içlerindeki sakladıkları intikamdan dolayı sömürgecilere benzeyenlerinde islama saldırmaları gibi. Çok evlilik hakkında ileri geri konuşup şeraite hücum ettiler. Ayrıca boşanma hakkında da konuşup bu konularla ilgili de genelde cahili kadınları seçtiler. zehirli oklarını ilim ehline ve akidesine bağlı her müslümana çevirdiler. Zayıf şahsiyetlileri ve heva sahiplerini kendi taraflarına çekmek için alçakça kışkırtmalarda bulundular. Ve bunları yapar iken akidelerinden, bağlı oldukları ve üzerinde

yürüdükleri İslami programdan uzaklaşıyorlardı.

d) Dil konusu. Her sömürgeci kendi dilini eğitim programına katmayı zorunlu kıldı. Özellikle ilköğretim döneminde. Zira bu dönemdeki öğrenciler daha çocukluk dönemindedirler. Öyle bir dönem ki genç çocuğun dilinde o dönemde aldığı her kelime yerleşir. Bunun arkasındaki gizli hedef ise dillerinin yayılıp, böylece talebeleri onların kitaplarını okuyabilme imkanı oluşturmaktır. Böylece kendi fikirleri alınacak ve başkalarının önünde anlatılacaktı. Böylece dil tamamen, ilim ve teknik dili diye nakledilecek. Devlet adamları da kendi denklerine ve halka karşı övünecekler ve iftihar edeceklerdir. Her sömürgeci işgal ettiği topraklarda kendi dilini mecbur hale getirdi. Veya o ülkeye siyasi ve iktisadi nüfüzünü yaydı ve böylece dilin yayılmak zorla olmadı, insanlar kendilerini aşağı gördüklerinden dolayı isteyerek öğrenmeye rağbet ettiler.

Sömürgecinin üzerinden bir müddet geçince veya nüfuz sağlamanın üzerinden, zaman geçince; işgalciler ve tahakkum kuranlar istedikleri hedefleri gerçekleştirdiklerini gördüler. Çünkü ülke içerisinde birbirinden nefret eden ve ümmeti ayırıp, onu zayıflatan siyasi birliklikler oluşmuştu. Evet ayrıca düşmanlar için merkezler, heva ve hevesleri, menfaatlar peşinde koşmalar vardı artık. Taklitçi ve şehvi arzuları için çalışan taraftarlar vardı. Tabi ki sahip olduğu inançla diğerlerinden ayrı, programına bağlı, şahsiyetini koruyan ve dinini dünya karşılığında satmayan kesimlerde vardı.

Sömürgeciler gerçekleştirdiklerini ve ulaştıkları noktayı görünce sömürgelerinin sona ermesinin kendileri için daha faydalı olduğunu anladılar.

Çünkü;

1-Sömürge güçlerinin masrafları azalacaktı.

2-Topraklarından ayrı kalmış insanları ailelerine ve yakınlarına kavuşturmak. Böylece onların isteklerini gerçekleştirip gelecek yeni bir sömürge için onların sömürgeye olan sevgileri arttırılacaktı. Çünkü planlarının içinde böyle arzular bulunuyordu.

3-Sömürge altında olan ülkelerin halkı artık iyice zayıflamıştı. Çünkü zulüm onları zelil etmiş, şiddet onları boğmuş, düşmanlarının ve sömürgecilerinin dillerini konuşa konuşa maneviyatları çökmüştü. Şahsiyetleri sulandığından dolayı insanlıkları ölmüştü. Ümmeti yeniden aya kaldıracak etkenlerden ve kendilerine izzet veren, konumlarını yükselten, şereflerini arttıran akidelerinden uzak kalmışlardı. Avrupaya saldıracak, evlatları ile mücadele edecek ve kuvvetlerine karşı koyacak mecalleri yoktu.

4-Sömürge altında daha dün inleyenler, bu gün sömürgecilerin bilimine ve icatlarına muhtaç bir hale geldiler. İşte

bu, onların tembellik, boş tevekkül ve yetersizlik problemlerini ortaya iyice koyuyordu.

5-Daha dün sömürge altında olanlar bu gün kendileri ile düşmanlarının kıskırtması, kötü muamele ve dinin emirlerine dönmediklerinden dolayı, ayrı oldukları ve savaştıkları kardeşlerine karşı onlardan yardım istiyorlardı.

6-İslam toprakları içinde İslamın düşmanı olanları destekleyen, onlara istedikleri şekilde yardım eden; düşmanlarında kendilerini destekledikleri, kendi ırklarından ve din kardeşi oldukları hasımlarına karşı yardım eden merkezler vardı artık.

7-İslam toprakları içinde düşmanlara muhakeme olan insanlar vardı artık. Ve dil olarak onları taklit etmeye çalışıyorlardı. Öyle ki onların bazı kelimelerinin geçmediği hiçbir konuşma olmuyordu. Bu davranış çokça yayıldı ve bu kelimeler dillerde dolaşan ve tekrar edilip tanınan

belli kelimeler haline geldiler. Belki de bu kelimelerin dengi olan Arapça kelimeler bilinmez oldular. Örneğin; resmi evraklarında artık iki dille yazılır olması gibi. Caddelerde ki işaret tabelalarında bu hale geldi. bazı basit gençlerin ve kendinde eksiklik görenlerin elbiseleri de yabancı yazılar ve kelimeler taşıyordu. Bunların bazıları o dilin sahibi ülkeler tarafından yapılmış, bazıları da yerli sanayinin taklitçiliğinden veya basitliğinden dolayı yapılmıştır.

8-Ümmete gelen zayıflığın ve bazı şahıslarda ortaya çıkan ruhsal yenilginin neticesinden bazı cemaatları aşağılık kompleksi kaplamış ve İslam ümmetinin hiçbir başarısını, hiçbir hayrını görmez hale gelmişlerdir. Ne bir dirilişi, kendine gelmeyi, nede ıslah olup düzelmeyi beklemişler, nede düşünmüşlerdir. Fakat düşmanlarında bunun aksini görmüşler ve bundan dolayı onların içinden biri olmayı veya onlara katılmayı istemişlerdir. Böylece

kendilerine bir konum verenlerin yanında belki bir yere sahip olurlardı.

9-Bir de dünyada şehvetlerinden başka bir şey düşünmeyen insanlar vardır. Böyleleri her toplumda bulunur. Bundan dolayı bütün hedefleri şehvetleridir ve onun arkasında koştururlar. İslam düşmanları da hüküm sürdükleri zamanlarda hazırladıkları imkanlarla ve yaydıkları düşüncelerle onları teşvik etmişlerdi. Bu yapılanların hepsi tabi ki ümmeti zayıflatmak içindi. Zira şehvetlerinin peşinde koşanlar ümmetlerinin sahip olduğu öğretileri terk etmişler ve Mart ayındaki kediler gibi dünyaları peşinde koşmuşlardır.

10-Bir de her hangi bir öğretiye bağlı kalmama her hangi bir gelenekle sınırlanma görüşünde olanlar vardır. Bilakis dünya da genel uygulanan davranışlar olması gerektiğini hatta tek bir dil olmasını gerektiği görüşünde olanlar vardır. Bundan dolayı “Globalizm” diye adlandırılan

düşünceye çağırırlar. Bununla da övünürler. Ve buna daha önceki sömürgelerinin çokluğundan veya hakimiyetlerini yaymak için şu anda işledikleri suçlardan dolayı dilleri daha çok yayılmış olan kişiler teşvikte bulunuyor.

İnanç, fikir, görüş, arzu, maslahat olarak farklı ve türlü bu gruplar içerisinde yine farklı farklı birlikler oluştu. Fakat bunları da başlıca iki gruba ayırmamız mümkün.

İlk olarak: İslami oluşumlar.

Bir çok İslami oluşum ortaya çıkmıştır. Asıl olan tek bir oluşumdan başkasının olmamasıdır. Fakat ictihadlarda, görüş farklılıklarında ihtilaf olmuştur. Bazende ihtilaf liderliklerinden dolayı oluyordu maalesef. Her halükârda İslami oluşumların çokluğu kalplerin farklılaşmasını daha da arttırıyordu. İslami bilince sahip olanların bu noktaya, diğerlerinden daha çok dikkat etmeleri ve İslami fikir sahiplerinin

birliğine çalışmaları gerekir. Fakat vakıa bunun tam aksi. Belki de bencillik ve ön plana çıkma sevgisi bu ayrılıklarda ve farklılaşmada büyük rol oynuyor. Zira bazen bir alimin basit bir hatası veya dil sürçmesi olur. Rasulullah (s.a.v.)'in de dediği gibi: “Adem oğlunun hepsi hatalıdır. Hata edenlerin en hayırlısı tevbe edenlerdir.”^{23[1]} Eğer bu hata veya sürçme alimlerden birinin dikkatini çekerse, zahmet edip kardeşini ziyaret etmesi ve konuyu onunla konuşması gerekir. Şüphesiz doğru sonuca ikisi birlikte ulaşacaklardır. Böylece kardeşlik ve sevgi olur. Bu tür konularda asıl olan da budur. Fakat olanlar ise bunun tam tersi, öyle ki böyle bir sürçmeyi gören şahıs sert uyarılar yazıyor ve hata sahibine basit denilemeyecek sert saldırılarda bulunuyor ve bunu gazetelerde, dergilerde yayınlıyordu. Sonra da bunu, yaptığı

^{23[1]} Tirmizi ve İbn Mâce rivayet etmiştir. Dârimi de Enes b. Maclik (r.a) yoluyla rivayet etmiştir.

araştırmalarda temel kabul ediyordu. Böylece aralarında, beklide bir daha görüşme gerçekleşmeyecek derecede nefret başlıyordu. Eğer ikisi farklı oluşumlardan iseler, bu oluşumların birçok ferdi dedi kodularla ve saldırılarla, cevaplarla uğraşırdı. İşte bu da ihtilafı genişletir. Ayrılıkları da arttırır. Eğer iltizam sahibi, İslami bilinç ve düşünce sahibi Müslümanların arasında böyle şeyler gerçekleşiyorsa, başkalarına ne dersin. Müslümanların buna dikkat etmeleri gerekir. Zira tüm gözler kendilerine çevrilidir. Eğer bir hataları ortaya çıkarsa bütün oklar kendilerine çevrilir. İçlerinden her hangi bir alimin toplumun hepsinin odağı olduğu gibi. Eğer bir hataya düşer veya ondan bir srme sdır olursa, direkmen ona saldırılır, hakkında sözler söylenir ve bu ezberlenilip, hep hatırlanır, artık unutulmaz. Aralarında ki düşünürlerinde onlara düşmanlık yapmaktan geri durmaları gerekir. Bu yada şu oluşum arasında hiçbir fark yoktur. Bu yada şu lim

arasında da. Hepsi de düşmanın hedefidir. Hepsi de düşman önünde bir çukurun içindedirler. Bundan dolayı tek bir düşünce, fikir ve birlikle hepsinin tek bir güç olmaları gerekir.

Bu oluşumlar bünyelerinde, Allah'a, Rasulüne ve Rasulüne indirmiş olduğuna iman eden, İslami programa bağlı, Kitaba ve Sünnete sarılmanın, bunun topluma uygulanmasının zaruri olduğu görüşünde olan fertleri barındırır. Eğer bu tamamlanırsa, yürüyüş doğru, çalışmalar sağlıklı ve Allah'ın fazlı büyük olur.

İkinci olarak: İslami olmayan oluşumlar.

Aynı şekilde, İslami olmayan başka oluşumlar da ortaya çıktılar. Yani İslami programın tatbik edilmesine ve ona bağlı kalmaya çağırıyorlardı. Her ne kadar fertleri islama katılmış olsalarda. Baze bu oluşumlar saflarına kadınları da kabul ediyorlardı. İnanç yönüne bakmıyorlardı.

Bu oluşumlardan bazıları ırkçı fikirlere davet ediyorlardı. Yani taassubun bir türü olan ırkçılığa çağırıyorlardı. Bazılarıda vatancılığı dile getiriyorlardı. Yani bu fikir akidelerine ve hangi kavme ait olduklarına bakmaksızın –belki de farklı kavimlerdendirler- tek bir vatanın gölgesi altında yaşama esasına dayanıyordu.

Ayrıca, Kapitalizm, Sosyalizm ve Komünizm...vs. iktisadi temele dayanan oluşumlar da vardı.

Belki de bazı oluşumlar aynı topraklarda belli bir bölge, örneğin şehir veya başka etkenler üzerine, kendi bölgelerine ve nesillerinin menfaatine hizmet etmek hedefi ile kurulmuş olabilirler.

Bu İslam dışı oluşumlar, isimlerinin ve içeriklerinin farklılığına rağmen, akide konusuna aldırış etmezler, onunla ilgilenmezler. Belki de ona karşı çıkıp onu tenkid ederler. Çünkü onların asıl önem verdiği şey şahısları kazanıp onları

kendilerine katıp; böylece sayılarını arttırmak, menfeatlerini gerçekleştirme imkanı ve hedeflerine ulaşmaktır. Çoğunlukla hakimiyeti kurma ve hedefe ulaşma arzusunun oranı, menfeat sahiplerinin bu oluşuma katılımına yakın olur. Belki de bu oluşuma yönelimin hedefi, aralarında kadınlar bulunduğu için şehvetini garantileme arzusudur. Bazen bu oluşumun fertleri arasında kadınların bulunmasının sebebi gençleri kendilerine çekmek ve saflarına katmaktır.

İslami olmayan oluşumların hedefi menfeatlerini gerçekleştirmek, şehvetlerini garantilemek ve devlet içinde liderlik yada bir yerin sorumlusu olma konumuna gelmek, övgü ve methiyeler kazanmaktır.

İşte İslam ümmeti tek bir ümmet olmasına rağmen, şehirleri parça parça, kalpleri ve fikirleri farklı, hedefleri ayrı nice gruplara ayrılmışlardır. Bu ırk taassubuna çağırır. Diğer vatancılık diye bağırır. Şu şöhrete ulaşmak için çalışır. O şehveti

peşinde koşar. Falanca menfeatinden başka bir şey bilmez. Bu da hedefini gizler ve amacını saklar. Şu da herkes varsa var olan, insanlar ne tarafa gitse; o da onlara uyar. Hiçbir hayır gelmez. Böyleleri tuzakçı ve tabi olma zihniyetindedirler. Tâbi olduğunun dilini, elbisesini taklid eder. Övünerek düşmanının dilini konuşur. Alçakça, her yerde dili ön plana çıkarır. Bu dil onun elbisesinde de onunla beraberdir. Bunu da bir üstünlük ve kabul görme vesilesi zanneder.

Allahu ekber, bunlar da adam mı?!
Ümmetler

Böylelerinin varlığı ile yükselirmi, alçalırmı?!!

Böylelerinin desteği ile medeniyet dirilitilir mi yoksa silinir mi?

Böylelerinin eli ile şeref artarmı yoksa yokmu olur?

Böylelerinin omzunda ümmet şaad mı olur yoksa bitermi?

Böylelerine güvenilirmi yoksa onlardan korkulur mu?

Böyleleri ahdi korurlarmı yoksa ihanet mi ederler?

Böyleleri kardeşleri ve ümmetlerinin çocukları ile mi beraberler yoksa taklit ettikleri ile mi?

Böyleleri sevdikleri ile beraberler ve onların yolunda yürüyorlar.

Dikkat edin ey İslam ümmeti.

DOĞRU ÇALIŞMA METODU

İslam ümmeti tek bir ümmettir. Evlatlarının arasını inanç bağlar, onları birlik haline getirir ve onları tek bir çerçeve içinde bir araya getirir. İnanca bağlı kalmak islamın temelidir. Müslümanın buna tabi olması ve tamamen itaat etmesi, Allah'ın izni ile onu başarıya ulaştıran yola götürür. İlkelerden uzaklaşma ve ona bağlı olmama –Allah korusun- helak yollarına, apaçık bir hüsrana ve cehenneme sürüklenmeye götürür. Her Müslüman bunu bilir ve buna iman eder. Hatta her müslümanın, Allah'a, Meleklerine, Kitaplarına, Peygamberlerine imandan ve Muhammed b.Abdullah

(s.a.v.)'in peygamberliğine şehadetten sonra; islamın ilkelerini ve öğretilerini bilmesi, ona iman edip, onunla bağlı kalması gerekir.

Bu ilkelerden bazıları:

a) İslam ümmetinin birliği

Her şeyden münezzeh ve yüce olan Allah şöyle diyor.

-Ve gerçekten sizin bu ümmetisiniz tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. O halde yalnız bana ibadet edin.^{24[1]}

b) Hangi bölgeden hangi cinsten olurlarsa olsunlar Müslümanlar kardeşirler. Her şeyden münezzeh ve yüce olan Allah şöyle diyor.

-Mü'minler ancak kardeşirler. O halde iki kardeşinizin arasını düzeltin. Ve Allah'tan korkun. Belki rahmet

^{24[1]}

Enbiya:92.

olunursunuz.^{25[2]}

Bizim lehimize ne haklar varsa onlarında vardır, aleyhimize ne haklar varsa onlarada aynısı vardır. Onları desteklememiz, onlara destek çıkmamız, bütün imkanlarımızla onlara yardımda bulunmamız ve ellerini tutmamız, elimizi ellerine koymamız gerekir.

Her şeyden münezzeh ve yüce olan Allah şöyle buyuruyor.

-Eğer mü'minlerden iki grup birbirleri ile çarpıştırlarsa onların aralarını düzeltin. Eğer onların biri diğerine karşı tecavüz ediyorsa o tecavüz eden grupla Allah'ın emrine dönünceye kadar çarpışın. Eğer dönerse ikisinin arasını adaletle düzeltin ve adaletli olun. Çünkü Allah adaletli olanları sever.^{26[3]}

Rasulullah (s.a.v.) de şöyle buyuruyor: "Mü'minlerin birbirlerini sevmelerinde,

^{25[2]} Hucurat:10.

^{26[3]} Hucurat:9.

birbirlerine merhametlerinde ve birbirlerine şevkat duymalarındaki durumları tek bir cesed gibidir. Onda bir uzuv ağrısı, bedenin diğer yerleri ateşlenir ve onu uyku tutmaz.^{27[4]}

1- İslam ümmetinin düşmanı her Müslüman içinde düşmandır.

Her nerede ve hangi ırktan olursa olsun. Eğer Müslüman değilse kendi kavminin ve ailesinin bile düşmanı olabilir. Bir Müslüman ümmetin düşmanı o ümmetin her ferdinin düşmanıdır.

Her şeyden yüce ve münezzeh olan Allah şöyle buyuruyor.

-Eğer onları bilmediğin şeyi, bana ortak koşman için seni zorlarlarsa sen onlara itaat etme bununla beraber dünyada onlarla iyi geçin ve sen bana dönenlerin yoluna uy.

^{27[4]} Müslim ve İmam Ahmed, Numan b. Beşir (R.A)dan rivayet etmişlerdir.

Sonra dönüşünüz bana olacaktır bende size neler yapmakta olduğunuzu haber veririm.^{28[5]}

Evlat, anne babası Müslüman değilse onlara itaat etmez. Evet dünyevi meselelerde onlarla beraber olup, onlara katılsa da, Allah'ın emrine muhalif hiçbir konuda onlara uymaz. Eğer Müslümanlarsa onlara itaat etmek vaciptir.

^{28[5]}

Lokman: 15.

2- İslam'ın düşmanlarını veli edinmek caiz değildir.

Kim kendine düşman birini veli edinirse, ona yakınlaşır ve onun kölesi adedilir. Onunla birlikte islamın zıddına olmuş olur.

Her şeyden münezzeh ve yüce olan Allah şöyle buyuruyor.

-Ey iman edenler Yahudileri de hristiyanları da veli (dost ve yönetici)ler edinmeyiniz. Onlar (ancak) birbirlerinin dostlarıdır. İçinizden kim onları veli edinirse muhakkak o da onlardandır. Şübhesiz Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.

-Kalplerinde hastalık bulunan kimselerin devrin aleyhimize dönmesinden korkuyoruz diye(Kafirlerden dost edinmek için) aralarında konuştuklarını görürsün. Olur ki Allah fetih nasip eder veya kendi katından bir emir verirse onlarda içlerinde

gizlediklerine pişman olacaklardır.^{29[6]}

Bazı insanlarda var ki, İslam toplumunda yaşayıp, kalplerine iman girmek sizin ya sadece dilleri ile Müslüman olduklarını söylüyorlar veya islama sadece nisbet ediliyorlar. Böyleleri kalpleri hastalıklı olanlardır. Çünkü durumlarının ortaya çıkıp ve hakiki yüzlerinin tanınması ile Müslümanlardan zarar görmekten korkarlar. Zira Allah düşmanlarına, Müslümanlar kendilerini vurmaya niyetlendiklerinde onları korusunlar veya içlerinde sakladıkları niyetlerini desteklemek için onlara velayet vermişlerdir.

3-Allah düşmanlarını taklit etmek ve onlara muhakeme olmak sahîh olmaz.

Kalpleri hastalıklı bazı gruplar var ki, Allah'ın düşmanlarının dili ile konuşmaya,

^{29[6]}

Maide:51-52.

o dili tabelalara yazmaya ve üzerlerinde o dilin bulunduğu elbiseleri, bu dilin sahiplerine velayet vermesinin bir alameti olarak giymeye çalışıyorlar. Kendilerinin onları sevdiklerini desteklediklerini ve yardımcıları olduklarını göstermek veya kendilerinin medeni olduklarını ve ilerlediklerini çünkü bu dilin sahiplerinin de böyle olduklarını göstermek istiyorlar.

İşte bunlar Allah düşmanlarına benzemek için böyle çalışıyorlar. Allah Rasulu (s.a.v.) de şöyle buyuruyor:

“Kim bir kavme benzerse o da onlardandır.”^{30[7]}

4- Irkçı, yerel, vatan perver veya iktisadi hedeflere sahip olan kapitalist, sosyalist ve komünist...vs. olsun veya hükümete ulaşmak gibi bir menfaat hedefinde olsun, İslam dışı hiçbir

^{30[7]} Ebu Davud Abdullah b. Ömer (R.A) dan rivayet etti.

oluşumun veya hareketin varlığı sahih değildir.

Sahih olan ise, İslami eğitim, öğretim ve yönlendirme için olan İslami kuruluşların olmasıdır. Bu daha Rasulullah (s.a.v.) döneminde iken Mekke’de başlamıştı. Sadece oraya katılanların bildiği, Müslümanlara has özel toplantılar oluyordu. Rasuli kerim (s.a.v.)’e indirileni okuyorlardı. Onu öğrenip, davet esasına göre tanışıp İslamın Namaz, sosyal hayat, amellere sabretme, sıkıntılara katlanma gibi ameli tatbikini yapıyorlardı. Müslüman kardeşlerden farklı gruplardan olanlarla ilişki ve alakalar oluyordu. Köle, efendi, fakirler-zenginler vardı. Buna ek olarak sırları gizleme vardı. Ve müslümanın başkaları için iyi bir örnek olabilmesi için çalışma. Böylece çağırdığı dine uygun bir örnek olmuş oluyordu.

İslam Endonezya’da Arap yarım adasından kendilerine gelen Müslüman tüccarların ahlakından etkilenme ile

yayılmıştır. İslam devleti kurulurda, İslami programı sahiplenirse her ne olursa olsun bu tür oluşumlar sona erer. Çünkü her türlü görevi yerine getirmek devletin sorumluluğundadır. Bazı Merkezlerin ve oluşumların daha önceleri yaptıkları da devletin sorumluluklarında idi zaten. Gördük ki Rasulullah (s.a.v.) Medine-i Münevvere'ye kardeşleri ile beraber hicretinden sonra, İslam devletide kurulunca, artık Mekke'de ki gibi özel buluşmalar olmaz oldu. Yapılacak çalışmalar artık devletin sorumluluğu oldu.

5-Bu oluşumların farklılaşmalarıda sahih değildir.

Zira bu, bakış açılarında farklılıklar oluşturarak, çokluğun neticesinde ihtilaflar ve ayrılıklar oluşturduğu gibi safların ayrılmasına götürür.

6-Tedavi etme.

Kendi topraklarına ve oranın halkına hükmeden düşmanlarının önünde ümmetlerinin zayıflamasından dolayı maneviyatları zayıflayan ve kendilerini yetersiz gören kişilere nisbetle. Evet içlerinden bazılarının düşmanlarını taklid edip onların programlarına göre yaşayan, onlarla kendi dilleri ile konuşan ve elbiselerini giyen, kendilerini arkadaşlarından böylece üstün görerek mutlu olan insanların muhakkak tedavi edilmeleri gerekir. Gerçeği göstererek içine düştükleri durumdan onları kurtarmak ve üzerlerine bulaşan pisliği temizlemek için onlara vakit ayırmak gerekir. Çünkü ulaştıkları sonuç, kendi ümmetlerine düşmanlıktır ve bunlar bunu bilmiyorlar. Bu, ümmete yapılan bir savaştır ama hissetmiyorlar. Ümmetin başına beladır ama anlamıyorlar. Bilakis kendilerinin ümmetin dirilişi için önderler olduklarını zannediyorlar ama aslen felaketten başka bir şey değillerdir. Bizim buna dikkat etmemiz ve konunun boyutlarını

anlatmamız gerekir.

SONUÇ

Son olarak her ne kadar şehirlerinin ve topraklarının farklı olmasından dolayı farklı kavimler ve halklar olmalarına rağmen bütün Müslümanlar tek bir ümmettir. İslam diyarları da, yani orada yerleşenlerin çoğu Müslümanlardan oluşan bölgeler de, Müslümanların başlıca merkezleri orada yaşayanlar İslam topraklarının dışında yaşayan kardeşleri ile de ittifak halinde olmalıdırlar. Onları destekleme ve yardım etmeye, ihtiyaç duyduklarını onlara ulaştırmaya çalışmalıdırlar. Özellikle de Müslümanları birbirine bağlayan ve onların birbirlerine güvenlerini sağlayan temel bilgileri ulaştırmalıdırlar. Müslümanlar nere de ikamet ederlerse etsinler, nereye giderlerse gitsinler kardeşirler.

İslam topraklarında yaşayan Ehli kitaplarda Müslümanların sorumluluğunda ve ahidleri altındadırlar. Sahip oldukları hakları ve yerine getirmeleri gereken görevleri vardır. Müslümanların onlara özen göstermeleri, dikkat etmeleri ve daima ihtiyaçları olan doğru bilgileri kendilerine öğretmeleri, onlara doğru yolu bildirmeleri ve bu yola yönlendirmeleri gerekir. Müslüman, tüm insanlık için hayrı sever. İşte bu sevgiden dolayı, onları doğru yola; Allah'ın kulu ve elçisi, Hâşimi olan Abdullah oğlu Muhammed'e indirilene, -ki en güzel salat ve selam ona ailesine ve arkadaşlarına- yönlendirmek gerekir. Onları yönlendirme, ve sapıklıktan ve düşüncelerden imana ve hidayete erdirmekten dolayı, Allah tarafından bu yönlendirmeyi yapan kimseye ecir ve sevap vardır.

Fakat, hidayete ermiş ve tek olan İslam ümmeti bu gün parçalanmış, ve hidayet, hak yolundan az da olsa uzaklaşmış durumdadır. Bunlar birbirleri ile anlaşamayan farklı devletler, bir birleri ile uyum halinde olmayan şehirler halindedirler. Bunun sebebi de İslam'ın doğru olan yolundan uzaklaşmadan başka bir şey değildir. Ümmet içerisinde, Irkçılık, Sosyalizm, Kapitalizm gibi birçok İslam dışı fikirler bulunmaktadır. Bilakis bunun dışında içerisinde, her şeyi helal görme, dinden uzaklaşma, her şeyi mübah görme şehvetini temin, menfeatini gerçekleştirme bulunan ve bunları hürriyet fikri esasına göre her türlü sınırdan kopma adı ile yaptıkları düşünceler vardır.

Düşmanların ve heva, şehvet düşkünlerinin revaçta tuttıkları düşünce de budur.

İşte böyle, Ümmet tek kalpler ise farklı haldedir.

Son olarak, Yüce ve Kâdir olan Allah'dan bizleri doğru yola hidayet etmesini, bizi tek görüşte toplamasını, saflarımızı ve kalplerimizi birleştirmesini ve ümmetimizin evlatlarını birbirlerine yakınlaştırmasını umarız. Muhakkak ki her şeye kâdirdir. Düşmanlarımıza karşı da bize zafer vermesini umarız. O ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcıdır. Allah'tan başka güç, kuvvet sahibi yoktur.

Duamızı âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsunla bitiririz.

Allah'ın selamı, rahmeti bereketi üzerinize olsun.

